

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

5. BŘEZNA 2006

Z obsahu:

Magnifikat

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
15. února 2006
- strana 2 -

Sv. Gabriel od Matky Boží

- strana 4 -

Uchvacující svědectví víry z Kazachstánu

Vánoční dopis
P. Athanasia
- strana 6 -

V Ježíšově škole (8)

Evangelium podle
svatého Marka
- strana 8 -

Osmero blahoslavenství (8)

- strana 10 -

Církev živá a mladá

Mons. Jan Graubner o své
návštěvě v Bangladéši
- strana 12 -

Matka Speranza di Gesù

Myšlenky z jejích spisů
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (46)

Četba na pokračování
- strana 14 -

„Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš!“

EDITORIAL

Markova zpráva o pobytu Božího Syna na poušti je lakonicky stručná. To, co skutečně dělal po dobu čtyřiceti dnů, se můžeme jen domýšlet. Víme však, co nedělal: nejedl a nepil. Neměl s sebou ani stan, ani karimatku, takže pokud spal, odpočíval na holé zemi. Byla to tedy doba nikoli formálního, ale nepředstavitelně přísného a citelného postu. Nemáme zprávy o tom, že by se podobný přísný půst v jeho životě ještě opakoval, ale noci, které Pán probděl na modlitbách, jistě nebylo málo. Jaký byl asi důvod tak přísného odříkání? Svatý Pavel trestal své tělo, aby je přivedl k poslušnosti. Původní nadvláda ducha nad tělem byla hříchem porušena a v člověku vznikl nesoulad. Apoštol dosvědčuje, že cítí v údech jiný zákon, který odporuje jeho myslí a činí ho zajatcem zákona hříchu. Proti takovému násilí těla nemá duch jiné obrany než obnovovat svou nadvládu tím, že tělo podrobuje kázní. Duch si musí pomoci sebezáporů ověřit, že je schopen své nadvlády. Půst, při kterém se vědomě a záměrně odkládá uspokojení tělesné potřeby, takže to tělo skutečně zakouší po určitou dobu jako něco citelně nepřijemného, je k tomu účinným nástrojem. Potřeboval to i Ježíš Kristus?

Svatý Pavel nám také říká, že Kristus nám byl podoben ve všem kromě hříchu. Jestliže tedy i Syna člověka, ačkoliv byl zcela bez hříchu, Duch zavedl na poušť, aby se zde přísně postil, musíme takové odříkání, které naše tělo skutečně pocítí, pokládat nikoliv za lidský výmysl, ale za velmi vzácný Boží dar, samotným Božím Synem ověřený.

Panování ducha nad tělem bylo také u něho ihned podrobeno zkoušce. Co by bylo tak zlého na tom, kdyby Pán, který pěti chleby nasýtil tisícový zástup, proměnil několik kamenů v chléb a nasýtil se? Jeho půst byl již tak jako tak u konce. Bylo to zvláštní pokušení, které ho svým způsobem

Pokračování na str. 13

Magnificat

Pouť napříč žalmy je u konce

Dospěli jsme do konečného bodu našeho putování, které zahájil právě před pěti lety můj milovaný předchůdce, nezapomenutelný papež Jan Pavel II. Tento velký papež chtěl totiž projít ve svých katechezích celý sled žalmů a kantiků, které tvoří podstatu přediva modliteb *liturgie chval a nešpor*. Když jsme nyní dospěli k závěru tohoto putování skrze texty, putování podobného cestě rozkvetlou zahradou chvály, invokací, modlitby a kontemplace, dejme místo onomu kantiku, které tak ideálně zakončuje slavení *nešpor*, totiž *Magnificat* (Lk 1,44-55).

Charakter mariánského kantika

Je to zpěv, který odhaluje v jemné kresbě spiritualitu biblických *anawim*, tj. těch věřících, kteří se pokládali za *chudé* nejen odloučeností od každé modloslužby bohatství a moci, ale také hlubokou pokorou srdce, oproštěného od pokušení pýchy, otevřeného pro vstup spásné Boží milosti. Celý *Magnificat*, který jsme nyní slyšeli ze Sixtinské kaple, je totiž poznamenán touto pokorou, řecky *tapeinosis*, což označuje konkrétně situaci pokory a chudoby.

Chvála a jásot

První část mariánského kantika (srov. Lk 1,46-50) je určitým druhem sólového zpěvu, který se vznáší vzhůru k nebi, aby dospěl k Hospodinu. Všimněme si, jak zde vytrvale zaznívá první osoba: *má duše, ... můj duch, ... můj spasitel, ... budou mě blahoslavit, ... velké věci mi učinil...* Duší modlitby je oslava Boží milosti, která se vlila do Mariina srdce i života a učinila ji Matkou Pána. V hlase Madony vlastně slyšíme, že mluví o svém Spasiteli, který učinil velké věci v její duši a v jejím těle.

Vnitřní struktura její zpěvné modlitby je tedy chvála, dí-

kůvzdání a vděčná radost. Ale toto osobní svědectví není uzavřené do sebe, intimní, čistě individualistické, protože Maria si je vědoma, že má splnit poslání pro lidstvo a její příběh je součástí celých dějin spásy. A tak může říct: *jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení těm, kdo se ho bojí* (v. 50). Madona touto chválou Pána dává hlas celému vykoupenému tvorstvu, které v jejím „Fiat“, a tedy v postavě Ježíše narozeného z Panny našlo Boží milosrdenství.

Bůh straní slabým a poníženým

Od toho místa se rozvíjí druhá básnická a duchovní část *Magnificat* (srov. v. 51-55). Ta má ladění spíše sborové, jako by se k Mariinu hlasu připojil hlas celého společenství věřících, kteří oslavují udivující Boží soudy. V řeckém originálu Lukášova evangelia máme sedm sloves v aoristu⁽¹⁾, která označují rozmanité působení, jaké Pán uskutečňuje trvale v dějinách: „Prokázal moc, ... rozptýlil pyšné, ... sesadil mocné a ponížené povýšil, ... lačné nasýtil dobrými věcmi, ... bohaté propustil s prázdnou, ... ujal se Izraele.“

V tomto sedmerém Božím působení je evidentní „styl“, jakým se Pán dějin inspiruje při svém jednání: připojuje se k těm posledním. Je mu vlastní plán, který je často skryt pod neprůhledným terénem lidských osudů, které vidí triumfovat „pyšné, mocné a bohaté“. Nicméně jeho skrytá síla má za úkol, aby se nakonec projevila, aby ukázala, kdo jsou opravdoví Boží vyvolení: „Ti, kteří se ho bojí“, věrní jeho slovu, „pokorní, hladoví“, „Izrael jeho služebníci“, totiž společenství Božího lidu, který se skládá z těch, kteří jsou podobně jako Maria „chudí“, čistí, prostého srdce. A to je ono „malé stáde“, které je vyzváno, aby se nebálo, protože Otci se zalí-

bilo dát mu království (srov. Lk 12,32). A tak nás tento zpěv vyzývá, abychom se připojili k tomto malému stádcu, abychom byli skutečně údy Božího lidu v čistotě a prostotě srdce, v lásce k Bohu.

Úchvatný Ambrožův komentář

Přijměme tedy pozvání, se kterým se na nás obrací sv. Ambrož ve svém komentáři k textu *Magnificat*. Velký učitel církve praví: „V každém nechť je Mariina duše, aby velebila Pána, v každém ať je Mariin duch, aby jásal v Bohu; jestliže jedna jediná je podle těla matkou Krista, podle víry všechny duše plodí Krista; každá totiž přijímá do sebe Boží slovo... Mariina duše velebí Pána a její duch jásal v Bohu, protože jakožto zasvěcená duší i duchem Otci a Synu, klaní se ve zbožném citu jedinému Bohu, od něhož všechno pochází, a jedinému Pánu, jehož mocí existují všechny věci“ (*Esposizione del Vangelo secondo Luca*, 2,26-27: *SAEMO*, XI, Milán-Rím 1978, s. 169). V tomto obdivuhodném komentáři k *Magnificat* sv. Ambrože mě vždy uchvacuje zvláště překvapující slovo: „Jestliže podle těla jen jedna je matkou Krista, podle víry všechny duše plodí Krista: každá totiž přijímá do sebe Boží slovo.“ A tak výkladem slov samotné Madony nás svatý učitel vyzývá jednat tak, aby v naší duši a v našem životě nacházel Pán svůj příbytek. Nemáme ho jen nosit v srdci, ale máme ho nést světu, tak abychom i my mohli plodit Krista pro naše časy. Prosme Pána, nechť nám pomáhá, abychom ho oslavovali spolu s duchem a duší Panny Marie a přinášeli nového Krista našemu světu.

Bollettino Vaticano 15. 2. 2006
Mezitaluky redakce Světla

⁽¹⁾ archaický jednoduchý slovesný tvar prostého minulého času, podobný imperfektu, typický pro řečtinu nebo staročeštinu

Čas přípravy

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Naplnil se čas, číňte pokání.

Když nastal čas a Ježíš odešel z domova, aby zahájil své poslání, představil ho u Jordánu prorok Jan i sám Otec, ale Beránek Boží a Mesiáš nevyužívá této příležitosti ke svému veřejnému vystoupení. I kdyby ho to jakkoliv lákalo, aby ihned začal hlásat radostnou zvěst a konal divy a zázraky, pokračuje pokorně v důsledné přípravě. Dává se vést *Duchem* nikoliv k zástupům, jak bys mohl předpokládat, nýbrž *na poušť*. Dáváš vždy pozor na to, kam tě Duch chce zavést? Poslechni ho, i když tě vede zcela jinam, než kam tě to táhne podle tvých představ a tužeb.

Duch odvádí Ježíše do hluboké samoty a dokonalé odloučenosti. Využij této neobvyklé příležitosti, jdi za ním a sleduj ho v tichosti a zpovzdálí tak, abys ho nerušil v jeho usebranosti. Ačkoliv tu pobude delší dobu, nic si s sebou nenes, všechno opustil, lidskou společnost i všechno lidské pohodlí, odloučil se ode všech dosavadních starostí i radostí, zanechal za sebou všechny záliby a obyčeje. Budeš svědkem toho, že právě v takové dokonalé samotě a odloučenosti uprostřed nehostinných skal může nejlépe stanout tváří v tvář svému nebeskému Otcí. Jeho neodkladná touha spojit se s Otcem odsouvá stranou všechny jeho tělesné nároky a potřeby. Zahájil své přísné čtyřicetidenní exercicie. Důkladnost této jeho přípravy je úměrná velikosti a náročnosti úkolu, který má před sebou.

Pouč se z tohoto příkladu, že opravdové poznání a pravou sílu pro účinnou aktivní činnost můžeš načerpat jedině v důvěrném osobním setkání s Bohem v opravdové samotě. Je třeba, aby sis vyhledal prostředí, kde budeš moci nerušeně rozmlouvat ty s Bohem a Bůh s tebou. To je ona posvátná samota duchovní pouště, na kterou tě chce zavést Duch Svátý. Odevzdej se mu zcela a nehledej žádné výmluvy. Svě duši a svému nitru musíš přece věnovat stejnou pozornost a péči, s jakou myslíš na svoje tělo. Pravým pokrmem duše je sám Bůh v důvěrné a soustředěné rozmluvě s ním. Při tomto osobním setkání s Bohem se také nejlépe setkáš sám se sebou. V důvěrném sblížení s Bohem lépe poznáváš jeho vůli i sám sebe, aby ses pak mohl Bohu zcela odevzdat.

Avšak i do této odlehle samoty, posvěcené přítomností, modlitbou a odříkáním

Ježíše Krista, si našel cestu Satan. Není na světě místa, kam by se svůdný Zrádce nepokusil proniknout. Nesmí tě udivovat, že tě všude obtěžuje, když obchází a hledá, co by pohltit, a nenechá na pokoji ani Božího Syna.

Proč vnikl až sem a právě v tuto dobu? Ví velice dobře, že právě zde mu může jít o všechno. Hluboký prožitek důvěrného společenství s Bohem velmi ohrožuje jeho pozici. Chce si proto pospíšet, aby nezůstal pozadu a také nabídl svůdné potěšení své přítomnosti. Všechno to, co jsi opustil, když jsi odešel na poušť, přináší s sebou a představuje v tom nejatraktivnějším světle. Umí se vloučit a zachytit drápkem i té nejsvětější představy. Jde mu o to, aby ses ohlédl zpět, abys aspoň na chvíli odvrátil svůj pohled od Boha a jeho darů a začal je srovnávat s tím, co ti ponouká v tak přitažlivě podobě. Provokuje tvou představivost, probouzí vzpomínky, představy a dojmy a využívá přitom s velkou dovedností všeho toho, čemu jsi v minulosti dovolil vstoupit do svého srdce. Využívá tak spojence, kteří se skrývají v tvém podvědomí z doby, kdy jsi nebyl náležitě bdělý a nestřežil dostatečně své smysly. Svou nekázní, lehkomyšlností a neuváženou zvědavostí si sám připravuje podmínky pro budoucí pokušení.

Nejhůř by se ti vedlo, kdybys propadl dojmům, že jsi se Svůdcem zůstal sám. Neztrácej proto ze zřetele Pánovu přítomnost. I když Bůh dopouští, aby tě navštívil pokušitel, nikdy tě nenechává s ďáblem samotného. Ten, který je zde sám vystaven tíži ďábelských svodů, nedovolí, abys byl zkoušen nad své síly. Zaručuje ti svým slovem, že ti postačí jeho milosti⁽¹⁾. Jestliže se nedáš oslnit mámvivými představami, můžeš vedle sebe vždy vidět i společnost Božího anděla. Tento tvůj nejlepší ochránce je s tebou i uprostřed *divoké zvěře*. Je dokonce výmluvnější a přitažlivější než jeho protivník. Všechno záleží na tom, abys mu věnoval dostatečnou pozornost. Jen na tvém rozhodnutí záleží, kdo z těch dvou bude mít nakonec úspěch.

Pokloň se svému Pánu spolu s anděly a poděkuj mu za jeho názornou lekci, jak důležité je umrtvování a odříkání, pokud to není samoučelná askeze. Právě a upřímně pokání svým dobrovolně přijatým nepohodlím prohlubuje lásku a je nejbezpečnější cestou k pravé svobodě ducha. *Naplnil se čas, věř evangeliu, že je třeba činit pokání.* Tato výzva platí celému světu i každému jednotlivci. Nastup tuto cestu podle Ježíšova příkladu a využij pod vedením Ducha Bo-

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 9,8–15

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepříjde potopa, aby zpusťovala zemi.“

Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizují mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemi mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svou smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo.“

2. čtení – 1 Petr 3,18–22

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechťeli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovívavě vyčkával, zatímco se stavěla archa. Jen několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu. Voda, která (tehdy byla) předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by (křest) smýval špínu z těla, ale vyprošuje nám, aby bylo čisté naše svědomí, a působí to zmrtevýchvstání Ježíše Krista. On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

Evangelium – Mk 1,12–15

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili.

Když byl Jan (Křtítel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu.“

zího velký dar 40 dnů přípravy na velikonoční slavnost.

Ukaž mi své cesty, Pane, ved' mě ve své pravdě a uč mě, neboť ty jsi můj Bůh a Spasitel.⁽²⁾

Bratr Amadeus

¹⁾ srov. 2 Kor 12,9; ⁽²⁾ resp. žalm 24

Sv. Gabriel od Matky Boží

Když skončil obřad blahorečení Gabriela Possentiho, zeptal se jeden novinář otce Norberta Casinelliho, jeho duchovního vůdce: „Neměl nový blahoslavený v životě nějaký milostný románek?“ „Samozřejmě, že měl,“ odpověděl otec Norbert. „A jak se jmenovala ta mladá dívka?“ - „Je známá pod mnoha jmény. Jedno z nich zní ADDOLORATA - Bolestná Matka Boží.“

Narodil se v Assisi jako František Possenti. Jméno Gabriel přijal později jako pasionista. Ještě mu nebyly čtyři roky, když mu zemřela matka. Poznal velice dobře, co to znamená nemít matku. Chyběla mu láska té osoby, kterou ostatní chlapci měli, a zdá se, že tento bolestný pocit stále skrýval v hloubi svého vnímavého a milujícího srdce. Uchýlil se k jiné Matce.

František měl již jako malý chlapec ve svém pokoji sošku Panny Marie Bolestné, která drží na klíně svého mrtvého Syna. K této sošce se pojily všechny jeho soukromé pobožnosti. Přinášel k ní čerstvé květy a nikdy před ní neuhaslá olejová lampička. Později jako řeholník prosil z kláštera příbuzné, aby i nadále o toto světlo vytrvale dbali.

Jeho otec hrabě Sante Possenti byl vysokým úředníkem v civilní správě církevního státu. Později byl přemístěn na různá místa, až se usadil ve Spoletu jako poradce apoštolské delegatury. Patřil k elitě místní společnosti. Zde František prožíval své dětství a mládí.

V tu dobu zde bylo několik vynikajících škol. František navštěvoval nejdříve institut školských bratří a pak střední školu na jezuitské koleji. Učitelé byli na svého žáka vždy pyšní. Otec s ním spojoval své velké naděje. Chlapec vyrůstal v pěkného mládence plného humoru a byl mezi spolužáky i učiteli velice populární. Byl výborný tanečník. Nevedl však nějak nevázaný život. Byla to jen povrchnost a lehkomyslnost. Když si později uvědomil, kolik času a možností v mládí promarnil, naplňovalo ho to velkým smutkem: Jak jsem mohl

být tak zaslepený? Jak jsem mohl promarnit tolik času?

Jeho bratr Jindřich dosvědčuje: „I když se rád ve společnosti blýskl, zachovával vždy skromnost a umírněnost, jak se tomu naučil od svých rodičů.“ A sestra Terezie dodává: „Od nejmladších let projevoval velkou úctu k Matce Boží. Nikdy nevynechal růženec, který jsme se modlivali každý večer.“

Mohl udělat velkou kariéru, ale i při vši jeho veselosti ho svědomí stále varovalo, že je na

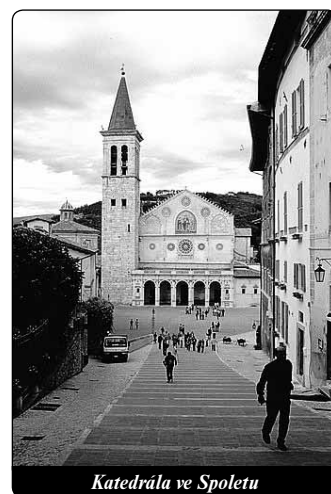

Sv. Gabriel Possenti

kluzké ploše. Ve chvílích ticha a zamyšlení se v něm probouze-ly myšlenky o jiném způsobu života. Zatožil po řeholním životě. Velice na něho působila slova sv. Jana: *Pišu vám, mládeži, protože jste přemohli zlého ducha. Nemilujte svět, ani to, co je ve světě.* (1 Jan 2,12-14)

Spoletská Madona

11. března 1855 oslavila jeho sestra Marie Ludvika svoje 26. narozeniny. V tu dobu propukla ve Spoletu cholera a Marie Ludvika se stala její první obětí. Sedmnáctiletý František klečel u její rakve a jeho hlavou procházely vzpomínky na minulost. Viděl sám sebe, jak jako čtyřletý pobíhá po domě po smrti matky a volá všude maminku. Tehdy k němu přistoupila sestra Marie Ludvika. Ucítil teplo její náruče, uslyšel její konejší-

Katedrála ve Spoletu

vý hlas, její ruka otírala jeho slzy. A nyní prožíval, že upřímná láska, která oba spojovala, navždy skončila.

S nepřítomným zrakem vstoupil do svého pokoje a padl na kolena před soškou Panny Marie. Setrval zde v chladném mlčení. Nebyl schopen se modlit ani přemýšlet. Když po dlouhém čase pozvedl svou hlavu, spatřil nejsvětější Matku a na jejích kolennou mrtvé tělo Ukřižovaného. Náhle ho zaplavilo světlo pochopení. Přišly hojné slzy a s nimi schopnost modlit se: „Matko jediná, neopouštěj mě. Pomoz! Už mi nezůstal nikdo kromě tebe. Ukaž mi cestu, řekni, co mám dělat!“ A opět slyšel slova sv. Jana: *Nemilujte svět, ani to, co je ve světě.*

Ve spoletské katedrále byl zářivý obraz Matky Boží. Když propukla epidemie cholery, věřící se před ní modlili ve dne v noci za odvrácení nemoci. Když nákaza skončila, šel městem děkovný průvod se zářivým obrazem. František, zmítaný vnitřními rozpory, stál uprostřed davu, který radostně pozdravoval Matku Boží. Když se biskup s obrazem blížil k němu, Possenti padl na kolena a prosil o pomoc. Jeho srdce náhle strnulo. Spatřil zcela zřetelně, jak se Mariiny oči obrátily k němu s výrazem nesmírné lítosti a soucitu. Je to sen nebo skutečnost? Pochybnosti zcela zmizely, když slyšel jasný hlas: „Co tu ještě hledáš? Tvé místo je v klášteře!“

Prorazil si rychle zástupem cestu a propukl v radostný pláč. Byly to slzy nesmírné vděčnosti k nebeské Matce.

Překážky

Sante Possenti byl člověk nesmírně zbožný a dbal na výchovu svých dětí. Ale když uslyšel o Františkově úmyslu, pochopil, že plány, které vkládal do jeho budoucnosti, jsou ohroženy. Rodina Possenti byla v přátelských vztazích s rodinou Pennachietti. Bydleli nedaleko od sebe a často se navštěvovali. Nejmladší dcera se spřátelila s Marií Ludvíkou. Po její smrti pocítila hluboký soucit, když viděla ztrápenou tvář jejího bratra Františka, a dávala mu to výrazně najevo. Jejich vzájemný cit neušel pozornosti pana Possentiho. Snažil se, aby co nejdříve uspořádal zasnuby obou mladých lidí. Ale František si ihned uvědomil, že jeho osud spěje k závěrečnému rozuzlení. Později řekl, že kdyby byl zůstal ve světě jen o jeden den déle, jistě by se rozloučil se svým povoláním. Byl si náhle vědom, že jestliže to udělá, Bůh ho již nikdy nepovolá.

Ale co s otcem? Bůh přikázal dětem, aby ctili své rodiče. Může způsobit bolestnou ránu svému otci? Večer po modlitbě společného růžence požádal otce o klidnou rozmluvu. Všichni diskretně opustili pokoj. František se marně snažil cokoliv vyslovit. Když viděl otec jeho vzrušení, dodal mu odvahy. František jedním dechem vyhrkl, že vstupuje do kláštera, že všechno je již zařízeno a prosí jen o otcovo požehnání. Otec to odmítl, ale slíbil, že mu požehná, až přijde čas. František, celý roztřesený, šel do svého pokojíku. Vzpomněl si na slova Kristova: *Přišel jsem rozdělit syna s otcem, dceru s matkou... Kdo miluje otce nebo matku více než mne, není mne hoděn.* (Mt 10,35–37) Přece i Possenti znal tato slova. Konečně nadešel den, kdy otec pochopil, že se jedná o válku s Bohem, který volá jeho syna ke své službě. Dal

Z DOPISŮ SV. GABRIELA POSSENTIHO

»Nejdražší otče! Konečně nadešel vytoužený den. Všemohoucí Bůh na mne dlouho čekal, a já nevděčník jsem zůstal hluchý k jeho volání, bavil jsem se a urážel jsem ho ve světě. Ale nekonečné Boží milosrdenství obrátilo všechno k dobrému. Dnes na svátek Panny Marie Bolestné, naší Matky a Orodovnice, jsem ke svému nepopsatelnému štěstí přijal řeholní roucho a s ním jméno Gabriel od Matky Boží Bolestné. Nemám dosud, otče, nejmenšího důvodu k nespokojenosti s řeholním životem a že jsem byl k němu povolán. Buď, prosím, přesvědčen, že každý, koho Bůh povolal do řehole, pocítuje jeho nedocenitelnou milost. Kolik ustavičné bdělosti a úsilí vyžaduje, máme-li vést ve světě opravdu křesťanský život...« (21. září 1856)

»Nejdražší otče, neznepekuj se, prosím, tím, že nemáš ode mne zpráv. Mám přece v nebi Matku, která mě tak silně miluje bez ohledu na to, že nezasluhuji, aby se o mě tak starala. Otče, kéž bychom dokázali více důvěřovat naší nejlaskavější Matce. Ona si pamatuje na bolesti a utrpení, v jakých nás na Kalvárii porodila.

Raději souhlasila, že se bude dívat, jak její milovaný Syn umírá ve strašných mukách, než aby viděla naše duše odsouzené k věčnému ztracení.« (27. ledna 1860)

»Kdybychom se starali alespoň čas od času na to pomyslet, snad bychom více milovali tuto nejlaskavější Matku, více bychom ji důvěřovali a neobávali bychom se tak pekelných plamenů! Kdykoliv by nás přepadl strach, odvážili bychom se volat: „Je-li Maria s námi, kdo proti nám...“ Jak klidný by byl náš spánek, jak radostné naše dni, jakým rájem by se stal náš život na zemi, kdybychom ho beze zbytku vložili do jejich rukou a řekli: „Do tvých rukou, Paní, odevzdávám své záležitosti!“«

»Když máme Marii, máme všechno. Bez Marie nemáme nic. Jestliže Maria nad námi bdí, budeme spaseni. Jestliže nás opustí, jsme ztraceni. To neříkám já, to říkají světcí.«

»Milostivá Bolestná Matka, která se nedokáže dívat bez soucitu na naši bídu, nás zachová v pokoji pod ochranou svého pláště. Mečem, který probodl její nejčistší milující Srdce, bojuje nyní za naši ochranu.«

si Františka zavolat a prohlásil, že chce-li odejít do kláštera, bude ho provázet svým požehnaním a modlitbami.

Z divadla do kláštera

Naposledy vystoupil před světem, když přijal na jezuitské koleji ve Spoletu zlatou medaili nejlepšího studenta. Jeho odchod do kláštera byl do poslední chvíle chován v tajnosti. Již příští den po slavnosti v doprovodu bratra Aloise, dominikána, odcestoval do Morrovalle, kde byl noviciát pasionistů. Cestou se zastavili v Loretu. Zde se plamen Františkovy úcty k Panně Marii rozhořel naplno.

Přijal řeholní jméno Gabriel od Matky Boží Bolestné. Na klášterní půdě našel mezi haraburdím odloženou poničenou so-

chu Matky Boží Bolestné. Jistě mu připomněla tu, která stávala v jeho pokoji. Byl na ni žalostný pohled. Byla potlučená, odřená, pokrytá sazemi. Odněl ji do své cely, opatřil si barvy, štětce a potřebný materiál. Pečlivě ji umyl, přilepil chybějící části a s citem umělce ji pokryl novými barvami. Vypadala jako nová.

Při společných vycházkách po okolí vstupovali klerici do chrámů, kde se modlili před Nejsvětější Svátostí oltářní. Gabriel vždy zamířil k oltáři Panny Marie. Jako pravý Ital měl cit pro krásu. Oceňoval obrazy a sochy, které v sobě spojovaly uměleckou hodnotu s hlubokým náboženským prožitkem. Říkal: „Dobrý obraz je pravý poklad, když podporuje zbožnost a úctu.“ Naopak kýčovitě

sochy a obrazy ho urážely. Nemohl se zdržet a řekl: „Matko moje, co to z tebe udělali? Jak je to strašné!“

Chtěl být jednou jako kněz kazatelem mariánské úcty a zvláštním „apoštolem Panny Marie Bolestné“. Obdivoval kazatele, kteří uměli výmluvně oslavovat Pannu Marii. Již jako novic toužil složit slib, že bude mariánským apoštolem. Povolení k tomu získal až po pěti letech trpělivého čekání.

Když z kláštera odjžděli otcové kázat misie, prosil: „Otče, mluv hodně lidem o úctě k Panně Marii Bolestné!“

Gabriel říkával, že láska, která má své hranice, není opravdovou láskou. Miloval Pannu Marii bezmezně. Toužil mít nějaký nemsazatelný vnější znak, který by svědčil o tom, že celý patří Marii. Po delším váhání se obrátil na otce Norberta se žádostí, aby si směl vypálit na hrud' Mariino jméno. Když to otec se vši šetrností odmítl, chtěl si na tělo její jméno vyrýt nožičkem. Když ani v tom nepochodil, spokojil se s tím, že si směl napsat milované jméno na hrud' barvou. Dnes nám to může připadat směšné, ale jistě to pochopí ti, kteří byli opravdu zamilovaní. Sv. Gabrielovi, který miloval Pannu Marii až k zbláznění, to připadalo jako docela přirozené.

Radostný svatý

Existuje smutný a chladný asketismus, ale takoví asketi se sotva stanou svatými. Existuje také jiný asketismus, který sice zachází až do krajní přísnosti, ale přitom je prosvětlený, radostný a strhuje bohatstvím lidské osobnosti. Takovým byl Gabriel od Bolestné Matky Boží. Vrozená veselost a cit pro humor, s jakými vstoupil do kláštera, se nijak nezmenšily a neoslabil vlivem pokání a přísnému umrtvování do konce jeho života. Naopak. Matka Boží, která je „Příčinou naší radosti“, byla pro něho skutečnou příčinou té nejopravdovější radosti.

Gabriel byl až do konce svého života radostný. Nevyléčitelné souchotiny vysály až do krajnosti jeho křehký organismus. Blížil se konec jeho života. Lékař dělal, co mohl, aby jeho život prodloužil. Když viděl jeho nesmírný klid a pohodu, jeho

Sv. Gabriel Possenti

obdivuhodný vztah k utrpení, neskrýval svůj obdiv: „Jaký je to vzácný řeholník! Jak trpělivě snáší tolik bolesti!“ Kolegové a spolubratři se o závod ucházeli o možnost sloužit u jeho lůžka. Otec Norbert podává svědectví: „Čím více chřadlo jeho tělo, tím více přitahovalo jeho spolubratry jako magnet. Bylo to něco víc než bratrská láska, že tak velice toužili ho ošetřovat. Pravou příčinou byla neodolatelná radost nemocného.“ Jiný svědek vypověděl, že „Gabriel přemáhal bolest a nepohodlí s takovým úspěchem, že z jeho tváře nikdy nezmizel úsměv, protože z ní stále vyzařovala radost.“

Jako vždy, i nyní se všechny jeho myšlenky vracely ustavičně k utrpení Bolestné Matky Boží. Říkal: „Neumíme si představit užitek, jaký nám plyne z této úcty, ale přesvědčíme se o tom na prahu smrti, až nadejde chvíle našeho posledního vydechnutí. Jestliže nyní máme soucit s jejím utrpením, ona se v naší poslední hodině smiluje nad námi a pomůže nám.“ Již v prvních měsících pobytu v klášteře si uložil denní modlitbu k Panně Marii za šťastnou smrt.

Ta hodina pro něho nadešla. Gabriel vysílal k nebi střešné modlitby k ukřižovanému Spasiteli a Bolestné Matce: „Nejdraší Ježíši, lásku za Lásku, utrpení za Utrpení, krev za Krev! Maria, Matko nejsladší, ty víš, jak velice tě miluji! Sliboval jsem ti svou lásku. Splň nyní své sliby!“

Nadešla poslední chvíle. Gabriel poprosil otce Norberta o udělení absoly, a když přijal naposled svatě svátosti, prosil o povolení, aby směl odejít z tohoto světa. Prosil o ně s takovou prostotou, jak to vždy činil v jiných prosbách. Otci Norbertovi uvázl hlas v hrdle. Nemohl ovládnout své vzrušení, jen zvolna sklonil hlavu.

Umírající držel v ruce obrázek ukřižovaného s postavou Matky Boží. Zahrnoval je polibky a tiskl na své srdce a ze všech sil, jakých byl ještě schopen, zvolal: „Maminko moje, Matko nejmilejší, prosím tě, pospěš si a přijď!“ Otevřel široce oči a úsměv rozjasnil jeho tvář. Vycházela z něho radost, jako by náhle zazářilo nadzemské světlo. Posadil se na lůžko s obrázkem v ruce a po chvíli padl na podušku a skonal. Úsměv zůstal na jeho tváři. Bylo 7 hodin ráno 27. února 1862, několik dnů po jeho 24. narozeninách. V řeholní pasionistů prožil 5 let, 5 měsíců a 17 dní.

Je pochován v chrámu Isola Gran Sasso na úpatí Apenin. Proudí sem velké množství poutníků a je zde rekordní počet zpovědí. Svatý pasionista je uctíván jako patron duchovní i světské mládeže.

Převzato z internetových stránek diecéze Gliwice.

Překlad -lš-

Uchvacující svědectví víry z Kazachstánu

Vánoční dopis P. Athanasia

Milí bratři a sestry! V tomto vánočním dopise chtěl bych se s Vámi podělit o své dojmy ze své činnosti v uplynulém roce. O Vánocích slavíme tajemství lásky a Božího přátelství k člověku. Tuto pravdu můžeme v této zemi prožívat vždy znovu tím nejpůsobivějším způsobem. Je to země, která za dob Stalina byla velikým trestním a pracovním táborem.

Chtěl bych zde otce Athanasia přerušit a dodat: Byl jsem tam a ukázali mi nekonečné stepi. Zde pod tou trávou, vysvětlili mi, leží 500 000 mrtvých, obětí Gulagu. Účastnil jsem se velké děkové oběti v Astaně. Někdo mi vyprávěl tuto příhodu: Jednou přijel do stepi vlak. Všichni zajatci museli vystoupit. Daleko široko nebylo žádné stavení. Vlak pak pokračoval v jízdě. Venku byla teplota -30°... (biskup A. Laun).

I pravda Pisma svatého říká: „I kdyby matka zapomněla na své dítě, já na tebe přece nikdy nezapomenu.“ (Iz 49,15) Žáří to stále znovu z těchto konkrétních příkladů:

Živé svátosti

Před krátkým časem přišla jedna starší paní na mši svatou, kterou jsem sloužil v jedné obci ve stepi. Po mši svaté přišla za mnou a řekla mi. „Otče, já jsem přišla, abyste mě dnes pokřtil. Můj nemocný na lůžko upoutaný muž je Polák, katolík. Ale protože já ještě nejsem pokřtěná, poslal mě za Vámi a uložil mi, abych se nepokřtěná domů nevracela. Jsem zde a přinesla jsem s sebou své doklady: osobní průkaz a osvědčení o civilním sňatku.“ Odpověděl jsem jí: „Moje milá paní, já vás pokřtím, ale nejdříve se musíte nějakou dobu připravovat, pak bude vaše křestní slavnost také krásnější. Tak to

u nás v katolické církvi chodí.“ Nato se žena dala do pláče. Objal jsem ji a řekl: „Nebojte se, budete pokřtěna, jen ne dnes. Doprovodím vás domů a navštívím vašeho nemocného muže. Jistě bude mít radost.“ Žena byla srozuměna a její tvář zářila radostí. Cítila se nesmírně poctěna, že její dům navštíví kněz.

Když jsme vstoupili do chudícké světnice, zavolala hlasitě na svého muže: „Vikentiji, přivedla jsem ti milého Boha!“ Přistoupil jsem k lůžku nemocného, vzal ho za ruku a řekl: „Jsem katolický kněz.“ Nemocný otevřel oči, a když mě uviděl, začal plakat a nebyl k utišení. Řekl mi: „Moji rodiče byli zbožní katolíci. Žili jsme v Bělorusku a bylo nás jedenáct dětí. Naposled jsem se zpovídal před více než 50 lety. Kdo by to byl uvěřil, že vy sám za mnou přijдете!“ Udělal jsem malou přípravu na zpověď a vyzpovídal jsem ho. Udělil jsem mu svátost pomazání nemocných. Když jsem mu pomazal čelo a ruce, prosil jsem naléhavě ženu, že bych chtěl pomazat i jeho levou ochrnutlou nohu. Udělal jsem to, i když to rítus nepředepisuje. Myslím, že jsem zde nedopustil žádného velkého provinění. Muž měl velkou starost o to, že jeho žena dosud nebyla pokřtěna, a nechtěl zemřít dříve, než ji pokřtím a pak je oba církevně sezdám.

Muž začal dojetím znovu plakat. Řekl jsem mu, že mu přistí neděli přinesu svaté přijímání. Muž mi řekl, že mají být pokřtěny i jeho děti a vnuci. Vyprávěl mi o svých dětech. Jedna dcera je vdaná za jednoho Litevce a mají tři děti. „Nikdo z nich není pokřtěn a žijí v Šanaarce.“ Když jsem uslyšel to jméno, zpozorněl jsem. Několik dnů před touto událostí jsem navštívil jednu farnost naší diecéze, vzdále-

NA PAMĚŤ MUČEDNÍKŮ V KAZACHSTÁNU

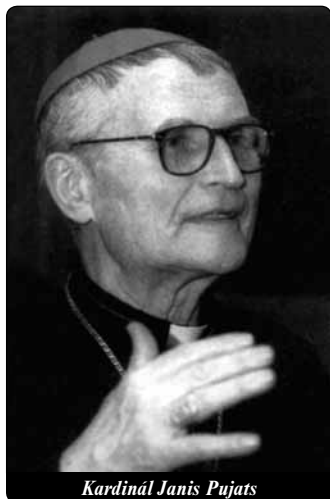
Kazachstán je území nasáklé krví mučedníků. V Karagandě byl nedávno odhalen pomník ukrajinských vězňů Gulagu: patří k nim např. blahoslavený Oleksij Zaryckij, blahoslavený Janem Pavlem II. v roce 2001. Ten má vlastní kapli v kostele Bohorodičky Ochránitelky. Proto se zde spojily sestry redemptoristky, karmelitky, františkanky a řecko-katolické Služebnice Panny Marie Neposkvrněné k vigiliím na památku zdejších mučedníků. V Kazachstánu žije 8 milionů muslimů, 6 milionů pravoslavných a půl milionu katolíků, kteří jsou potomky pronásledované Církve.

ACN - Res Critatis

nou 530 km. V půli cesty jsem jel přes obec jménem Šanaarka. V rozmluvě s farářem jsem řekl, že bychom měli v Šanaarce udělat opěrný bod. Farář mi ale řekl, že tam nikoho nezná. Později jsem faráři sdělil jméno a adresu dcery nemocného muže, takže tam nyní po jejím křtu může vzniknout domácí církev.

Biskupská synoda a Eucharistie

Jinou událostí byla moje účast na biskupské synodě v Římě. Z vnějšího pohledu to byla událost zcela jiných rozměrů. Ale v jádru věci vedla i tato událost v centru světové církve ke kráse a bohatství našeho života víry, který právě v těch nejprostších a nejpouštěnějších lidských duších může zazářit jasněji než u některých učených teologů.

Kardinál Janis Pujats

Nejdojemnějším okamžikem minulé biskupské synody byla pro mě adorace v bazilice sv. Petra 18. října. Adorace se účastnil sám Svatý otec, stejně jako všichni účastníci synody. Na papežském oltáři byla Nejsvětější Svátost ve velké krásné monstranci. U paty oltáře klečel na klekátku Svatý otec a asi 240 biskupů ze všech částí světa se modlilo k Pánu skrytému pod závojem proměněného chleba. Stejně dojemné bylo vidět, jak malá kaple u vchodu do synodální auly byla již hodinu před zasedáním a pak v poledne a odpoledne naplněna biskupy, kteří tam v tichosti adorovali před Nejsvětější Svátostí

Oltářní. To byly pro mne nejdůležitější okamžiky synody, protože Církev ukazuje svou nejvládnější sílu v prvé řadě teprve tehdy, když se modlí, nikoliv když vede diskuzi.

Jinými světlými okamžiky během synody byla vystoupení těch biskupů, kteří vydávali svědectví o konkrétní a hluboké vznešenosti Eucharistie. Taková slova přinášela čerstvý vítr do sálu a zvyšovala připravenost všech přítomných naslouchat. Jedna z nejpůsobivějších byla postava kardinála Janisa Pujats, arcibiskupa z Rigy v Lotyšsku. Trpěl celá desetiletí jako kněz pronásledováním a šikánováním ze strany sovětského režimu. Měl utrpením poznamenanou tvář, a přece z jeho očí vyzařovala radost z víry. Jeho slova byla velice jednoduchá, průzračná jak voda. Ve svých řečech, které vždy pronášel v latině, i při volné diskuzi, vroucně prosil biskupy, aby chránili svatostánek, stáletí staré úctyhodné znamení eucharistického Pána, a tam, kde se ztratilo, aby je znovu zavedli. Prosil naléhavě, aby se svatostánek opět stal středem kostela jako důstojný trůn, který patří eucharistickému Pánu a Králi králů. Dále prosil, aby se do kostelů vrátila mřížka, jakožto „stůl Páně“, u kterého se podávalo sva-

P. Athanasius Schneider

té přijímání, a aby se tak usnadnilo pokleknutí jako gesto klanění a osobní usebranosti při svatém přijímání. Zdálo se mi, že podobná vystoupení některých biskupů (mezi nimi arcibiskupa Lenga z Karagandy a arcibiskupa z Moskvy) by bylo možno vyjádřit slovy: „Rozpomeň se, Církví, jak veliký Dar máš k dispozici, a jednej s ním s tou největší možnou úctou a láskou.“

Měl jsem dojem, že mnoho synodálních otců chtělo říct: Prohlubujme naši víru v tajemství Eucharistie a dokazujme to konkrétními činy. Jedním z těchto konkrétních činů by měl být návrh kardinála z Bombaje, který mi utkvěl v paměti: „Bylo by dobré, aby každý biskup a kněz strávil denně hodinu v adoraci před Nejsvětější Svátostí Oltářní. To by bezpochyby přispělo k pravé obnově Církve a k užítí ku mnoha duším.“

Stavba katedrály pro Karagandu

Pokud jde o naše církevní stavby, můžeme vidět pokroky, i když musíme bojovat s některými překážkami. Často chybí stavební materiál a odborné síly. Kostel blaženého otce Alexia má být vysvěcen 24. září 2006 (dříve to byl svátek Panny Marie Vykupitelky zajatců). Bude to první kostel ke cti kazachstánského prvomučedníka. Doufám v dobrotivou Boží Prozřetelnost, že obdržím ještě potřebné prostředky, abychom mohli stavbu včas dokončit. Stavba má již střechu, jsou zasazena okna a dveře. Chybí ještě vytápění, které má být instalováno na jaře, kostelní lavice a podlaha. Na to zatím nemáme prostředky.

Stavba svatyně „Naší milé Panny Fatimské, Matky všech národů“ pokračuje dobře. Začíná se montovat střecha. Stavební úřad uložil před nedávnem pro formální chybu při zaměstnávání dělníků pokutu ve výši několika tisíc eur. Byla to pokuta pro právnickou osobu. Když jsem v delším rozhovoru u vedoucího úřadu proti tomu protestoval, potrestal mě jako fyzickou osobu jen částkou 150 €. Řekl, že zcela bez pokuty už to nejde a jinak jednat nemohl. Řekl jsem mu:

Katedrála „Naší milé Panny Fatimské, Matky všech národů“, Karaganda

„Tuto pokutu již zaplatím. Ale buďte naším přítelem a do budoucna nás chraňte. Chci Vás pak představit při svěcení kostela zahraničním hostům.“ Nakonec dodal tento Kazach s humorem: „Jestli vás budu při stavbě dále podporovat, nakonec se stanu katolíkem!“

Milí bratři a sestry, kéž náš dobrotivý Spasitel požehná vás a všechny Vaše záležitosti a svou božskou láskou odplatí Vám bohatě všechno dobré i Vaši obětavost na přímluvu Panny Marie. Váš anděl a svatý patron ať Vás v novém roce vede a chrání.

P. Athanasius Schneider

Z Kirche heute 2/2006
přeložil-lš

Před časem přispělo mnoho našich čtenářů na stavbu kostela Matky všech národů, která narazila na odpor ruských úřadů. Arcibiskup Lenga z Karagandy se dohodl s paní Agnes Ritterovou a jejím spolkem, že zasvětil Matce všech národů novostavbu své katedrály. Peníze dárce byly tedy odeslány a arcibiskup Lenga dárčům i nám žehná.

V Ježíšově škole (8)

Evangelium podle svatého Marka

Jejich srdce bylo nechápavé (Mk 6,52)

Poslední úvaha o Markově evangeliu končila otázkou: *Ještě stále nemáte víru?* Tato bude končit větou: *Nepochopili totiž, jak to bylo s těmi chleby, protože jejich srdce bylo nechápavé* (6,52). Nelekejme se této věty. Vyjadřuje jen, jak obtížné bylo pro apoštoly pochopit pravou Ježíšovu totožnost. Rozdíl mezi nimi a námi je veliký. My žijeme ve světle Velikonoc a Letnic, a když budeme číst následující stránky evangelia, pocítíme veškerou moc Božího Syna. Pro ně naopak byl Ježíš mužem z Nazareta, který je jednoho dne povolal, aby ho následovali, a oni ho stále s radostí následují, i když právě minulou noc na jezeře postřehli, že je v něm něco, co jim stále uniká a co jim klade do úst otázku: *Kdo je to?* To je nyní pro ně opravdový problém: pochopit, kdo je Ježíš. A hned další události jim dávají k tomu příležitost. Když o nich budeme číst, představme si je, jak jsou kolem Ježíše uchvázeni ustavičným úžasem se stále stejnou otázkou na rtech: *Kdo je to?* Tato otázka nám poslouží k prohloubení našeho poznání Ježíše Krista, a skutečnost, jak setrvávají s Ježíšem, i když nejsou schopni pochopit jeho tajemství, ať nám pomáhá žít našimi víru i ve dnech krize.

Na gerasenském území (5,1-20)

Vyprávění začíná popisem strašného stavu posedlého a končí konstatováním: Nikdo neměl sílu ho zkrotit. Dokáže to Ježíš? Ano, a velice snadno.

Sotva vystoupil z lodi, jeho pouhá přítomnost na břehu vyděsila ďábla, který běží k němu a vrhá se mu k nohám s prosbou: *Netrap mě!* Ježíš mu poručil, aby vyšel z posedlého, a zeptal se ho: *Jak se jmenuješ?* Odpověď zněla:

Moje jméno je pluk, protože je nás mnoho. Je jich mnoho, ale již cítí, že jsou poraženi, a prosí, aby je neposílal pryč z tohoto místa. Ježíš jim dovolí, aby vstoupili do stáda vepřů. Ani vepři nesnášejí nečistotu démonů a vrhají se střemhlav do jezera. Ježíš přemohl celý pluk démonů pouhou svou přítomností, svou neslýchanou mocí, kterou je vybaven. Nenapodoboval gesta obvyklých exorcistů. Po této události se dostaví místní obyvatelé, kteří se od pasáků vepřů doslechli, co se tu stalo. Když přijdou na místo, spatří toho, který býval posedlý, oblečeného a uzdraveného, jak sedí při zdravé mysli vedle Ježíše. Pak jsou znovu o všem informováni. Závěr: prosí Ježíše, *aby od nich odešel z jejich území.* Ježíš respektuje jejich svobodu a znovu vstoupí na loď. Ale tomu, kterého osvobodil od démonů, řekne: *Jdi ke své rodině a vypravuj jim, jak velké dobrodiní ti prokázal Pán.* Tak se někdejší posedlý stává prvním misionářem v této pohanské zemi. Ježíš činí dobře, i když je odmítán.

Znovu v izraelské zemi

Sotva stanul na pevnině, přišel k němu Jairo, představený synagogy, a prosí Ježíše: *Moje dceruška umírá. Pojď a vlož na ni ruce!* Cestou se kolem Ježíše tlačil velký zástup a byla zde také jedna těžce nemocná žena. Evangelista uvádí, že dala lékařům již celý svůj majetek, ale bylo jí čím dál hůř. Nikdo nebyl schopen ji uzdravit. Dokáže to Ježíš? Žena se k němu tajně přiblíží a dotkne se jeho pláště. Ihned je uzdravena. Ale Ježíš se ptá: *Kdo se mne dotkl?* Užaslí učedníci mu řeknou: *Všichni se na tebe tlačí, a ptáš se, kdo se tě dotkl.* Žena však uslyšela tuto řeč, přemohla strach a všechno mu pověděla. Ježíš nato: *Tvá víra tě zachránila.* Byla tedy nejen uzdravena, ale i zachráněna. Víra, která se

Ježíš učí v nazaretské synagoze (druhá polovina 12. stol.), sv. Martin, Zillis, Švýcarsko

spojí s Ježíšovou mocí, zachraňuje. Ježíš má totiž nesmírnou moc přinášet spásu.

Mezitím se dostavili někteří lidé z Jairova domu a oznámili mu: *Tvá dcera zemřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?* Copak je zde někdo, kdo by byl schopen překonat smrt? Ano, je, a přemohl ji již v okamžiku, když Jairo se projevil svou vírou.

Nyní už jen jde, aby probudil dívku, která spí. A tak tomu skutečně je. Lidé jsou z toho úžasem jako bez sebe.

Můžeme udělat závěr: Ježíš přemohl moře a vítr, ďábla, nevyléčitelnou chorobu a nakonec i smrt. Kdo to je? Existuje taková kategorie lidí, která je schopná vystihnout jeho totožnost? Pokračujme s učedníky v jejich hledání a uvidíme, zda je v lidských silách najít správnou odpověď.

Nazaret (6,1-6)

Ježíš sem vstoupí se svými učedníky a hned nastává v synagoze právě tento problém: určit jeho identitu. Při výkladu Písma prokázal neslýchanou moudrost. Snad jen tím, že hlásal evangelium, které je absolutní novinou. Mnozí se tedy divili a uvažovali: *Je to jen tesař, syn Mariin, Jakubův příbuzný...* atd. Může někdo, kdo pochází z ta-

kové rodiny, projevovat tak velkou moudrost? Je zde něco, co jim nesouhlasí, snad nějaký podvod. Odmítli uvěřit: *pohoršovali se nad ním.* Ježíš, kterému neposkytují víru, se cítí jakoby neschopen prokázat jim dobro. Jen na několik málo z nich vložil ruce, snad to byli ti, kteří mu tajně dali najevo, že přesto uvěřili. Ježíš tedy odchází, aby pokračoval ve svém poslání na jiném místě. Žádné překážky ho nezastaví. A jeho učedníci jdou s ním. Snad pocítují podobnou potíže jako Nazaretští, ale nedokážou ho opustit. Potřebují Ježíše a Ježíš potřebuje je.

Poslání učedníků

Vybral je, aby byli s ním, protože je chtěl poslat kázat, a to s mocí vyháňt zlé duchy (3,14). Byli s ním již nějakou dobu a viděli, jak si počínal při svém poslání. Nyní je řada na nich a je pochopitelné, že jim před odchodem dá svá doporučení. Když tato doporučení čteme, cítíme z nich starost, aby se chovali takovým způsobem, aby svým jednáním nepřekryli absolutní hodnotu svého poslání (srov. 6,7-13). Uposlechli, a když se pak vrátili a opět shromáždili kolem Ježíše, vyprávěli mu o všem, co dělali a co učili (6,30). Kdo to čte pozorně, uvědomí si, že je

PLÁN PAPEŽOVY CESTY DO POLSKA

Ve dnech 25.–28. května povede cesta Benedikta XVI. do těch míst, kde žil a působil Jan Pavel II. Mottem této cesty je: „Bud'te silní ve víře!“ První dva dny bude papež ve Varšavě. V katedrále se setká s polským klérem. V luteránském kostele se zúčastní ekumenické modlitby a na Náměstí Vítězství bude slavit mši svatou. Zde ji slavil Jan Pavel II. 2. června 1979 při své první návštěvě Polska. Odpoledne 26. května navštíví klášter na Jasně Hoře u Čenstochové, kde se setká se semináristy, řeholníky a osobami zasvěceného života.

27. května navštíví Wadowice a cestou do Krakova se zastaví na Kalvárii v Zebrzydowicích. Odpoledne se setká s mládeží v kostele Božího Milosrdenství v Łagiewnikách, který Jan Pavel II. posvětil při své poslední návštěvě Polska.

V neděli 28. května bude mše svatá na krakovském prostranství Błonie, kde se očekává návštěva milionu lidí. Odpoledne navštíví Osvětím a celu, ve které zemřel sv. Maximilián Kolbe. Navštíví také blízký karmelitánský klášter.

zde opravdová shoda mezi jejich a Ježišovým chováním. Ježiš jim naslouchá s láskou, oceňuje je za to, co vykonali, ale všimá si také jejich únavy, a proto jim řekne: *Pojďte někde na opuštěné místo a odpočíte si.* Bylo tam totiž stále mnoho lidí a neměli čas se ani najíst. Odjeli tedy lodí na opuštěné místo, aby tam byli sami. Ježiš cítil potřebu být s nimi a především tuto potřebu cítili samotní učedníci. Bylo také mnoho toho, o čem bylo třeba diskutovat. Ježiš věděl, že se jim stále nedaří ho plně pochopit, a proto *chtěli být s ním.* Ale sotva odjeli, Ježiš opět spatřil *velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. A začal je učit o mnoha věcech.*

Z Ježišova dojetí učedníci pochopili, že jejich naplánovaný program musí jít stranou a že nezbyvá, než aby nechali Ježiše promlouvat k zástupu.

Rozmnožení chlebů (6,30-44)

Když se pak den nachýlil, snad učedníci mysleli na to, že by nyní mohli uskutečnit svůj původní plán a být o samotě, proto přišli k Ježiši a řekli mu: *To místo je opuštěné a je již pozdě. Rozpusť je, ať odejdou a koupí si něco k jídlu.* Z Ježišovy odpovědi je jasné, že se zabývá nikoliv jejich, ale svým programem: *Vy jim dejte jíst!* Neřekli, že ne, ale udělali inventuru a uvědomili si svou nemohoucnost. Nemysleli však přitom ani zdaleka na nesmírnou moc, jakou má Ježiš. Jejich nepochopení nadále trvá. Ježiš jim ovšem rozumí a ve své dobrotě je zapojí do svého plánu. Zeptá se: *Kolik chlebů máte?* Odpověděli: *Pět a dvě ryby.* A Ježiš ihned s nimi zahajuje velký mesiánský banket. Usadí lid, vezme chleby, předá je učedníkům a je dost pro všechny. Nevíme, v kterých rukách se rozmnožily. *Všichni se najedli dosyta a těch, kteří jedli, bylo pět tisíc* (6,44).

Vyprávění je náhle až nepochopitelně přerušeno. Na první

pohled by se zdálo, že zástup se rozloučí a oni zůstanou sami podle původního programu. Ale Ježiš *přiměl* učedníky, aby na loď nastoupili sami. Je docela možné, že se mezitím stalo něco, o čem evangelista Marek pomlčel. Možná, že zástup zachvátila mesiánská horečka, která se nevyhnula ani učedníkům, a to nemohl Ježiš připustit. Proto *přinutil* učedníky, aby odjeli. Cítil také potřebu být sám s Otcem, podobně jako na konci onoho dne v Kafarnaum (1,35).

Ježiš kráčí po jezeře (6,47-52)

Začátek je působivý: *Když nastal večer, loď byla daleko na moři a Ježiš sám ještě na zemi.* Chtěli být o samotě s ním, a zatím zůstali zcela sami uprostřed mo-

ře. Ale co víc, Ježiš vidí, jak se musí na moři namáhat. Když na to nestačí sami, musí jim jít na pomoc. Jeho kroky po mořské hladině znamenají nejen pomoc, ale i zjevení. Pro nás je snadné pochopit, že se zde představuje jako ten, kdo *kráčí po vlnách moří, protože jeho cesta vede mořem* (Job 9,8; Ž 77,20). Ale jeho učedníci v té chvíli mysleli jen na konkrétní obtíže lidí uprostřed moře, a když ho spatřili, jak k nim kráčí po vlnách, všichni si pomysleli, že je to přízrak. Neuměli si ani přestavit, že jim přijde na pomoc po moři, i když věděli, že na ně nezapomíná a že je miluje. Skutečnost je taková, že všichni začali strachem křičet. Ale Ježiš plný dobroty, jim říká: *Vzmužte se, jsem to já, neboj-*

te se! Pak k nim vstoupil na loď a vítr se utiřil. Vítr sice ustal, nikoliv však jejich ohromení. Komentář evangelisty je velice tvrdý: *Nepochopili, jak to bylo s těmi chleby, a jejich srdce zůstalo nechápavé.*

Je pro nás nesnadné pochopit tento soud, ale když zvážíme celý dnešní úryvek, o kterém jsme rozjímali, vidíme nutně, jak učedníci chtěli být s Ježišem a zůstat ve spojení s ním. Ale právě proto, že Ježiš překračuje normální lidské jednání, když projevuje moc nebo moudrost, která není dána lidem, takže jsou zachvázeni úžasem, nejsou schopni říct, *kdo je Ježiš*, ale neodvažují se to říct, nedaří se jim všechno vyslovit. A snad právě v tom spočívá *nechápavost jejich srdce.* Pro nás to zobrazuje lidskou neschopnost přiznat se k Ježiši jakožto Bohu. „Když se jedná o to, vstoupit do tajemství osobnosti jejich Mistra, pochopit jeho božství, jejich schopnosti selhávají podobně jako všech ostatních“ (Legass, Komentář k Markovi). Člověk pouze vlastními kapacitami není schopen poznat pravou Ježišovu identitu. U Lukáše (10,22) a Matouše (11,27) čteme: *Nikdo nezná Syna, jenom Otec.* Jedině zjevení nám může dát možnost poznat skutečně Ježiše. Ale cesta k tomu je ještě dlouhá. Učedníci proto Ježiše neopouštějí a on jim pomáhá krok za krokem pronikat do jeho tajemství a prožívat „novost evangelia“.

Modleme se:

Přemož, Pane, mou pýchu a dej mi, abych se s pokorou naučil poznávat Tě stále více a být si přitom vědom svých hranic. Duchu Svatý, uděl mi dar rozumu, aby rozšířil mou úzkou lidskou chápavost, abych mohl s pomocí Tvého daru pronikat do tajemství mého Pána a ponořit se do jeho lásky, která překračuje všechno pomýšlení.

(Pokračování)

Z Maria Ausiliatrice 7/2003
přeložil-lš

Nasyčení zástupů (G. Schnoor - G. B. Conti)

Osmero blahoslavenství (8)

SEDMÉ BLAHOŠLAVENSTVÍ

*„Blahoslavení tvůrci pokoje,
protože oni budou nazváni
Božími syny.“*

Pozemské city, a to i ty, které pokládáme za nejhlubší, jsou povrchní, protože stvořené věci nejsou ani cílem ani odpočinkem našeho srdce, a i když jsou přitažlivé, protože je v nich božský odlesk, neuspokojují srdce, nedávají mu pokoj, nevyvolávají v něm ono hluboké a jediné pravé pohnutí, které je vlastní jen nejhlubší lásce, a tou je Bůh.

Kdyby lidé znali lásku! Kdyby věděli, že poté, co strávili celá léta v ubohých láskách, které pokládali za líbezné a hluboké, přehlíželi elementární základy božské vědy o lásce a nezačali zakoušet svaté rozkoše této jediné lásky, která je tak hluboká, že zasahuje nitro naší bytosti, je tak veliká, že zaplňuje nesmírnou prázdnotu duše, je tak horoucí, že ji přivádí až k šílenství, tak sladká, že vede k extázi, tak silná, že přetváří to, co je časné, jako by bylo nesmrtelné.

Neexistuje láska, kterou by bylo možno přirovnat k lásce plnoucí v duši, která spatřila Boha v temnotách, protože tato duše nenašla lásku, nýbrž Lásku; nepocítila okouzlení z dobra, které částečně uspokojuje nenasytnou žízeň po lásce, nýbrž našla extázi Dobra, které navždy ukončí její žízeň.

Tato jediná láska vkládá do obdivuhodného svazku odstíny všech lidských citů, protože božská krása, která ji probouzí, zahrnuje všechny krásy, překonává je ve své dokonalé jednotě. Duše zachvácená touto láskou cítí, že její četné a rozličné touhy se sjednocují v jediné velké a horoucí touze, která má za svůj předmět nekonečnou krásu, jakou spatřila, a která stoupá k této krásě, jako by vystupoval k nebi strašný plamen složený ze všech vulkánů světa.

Požár zachvátil střed duše až k té její hloubce, kterou neznala ani netušila, protože tyto vnitřní oblasti zatím nikdy nepocítily pohnutí, protože až tam nemohl dospět nikdo jiný než sama Láska.

Pro duši začíná nový život, život lásky, mlčenlivé a přesladké království lásky. Duši se zdá, jako by milovala poprvé, a ve srovnání s touto láskou, nevýslovnou a silnou jako smrt a sladkou jako nebe, pokládá své dosavadní lásky za pouhé dětské hry.

Ale nový život plyne podle nevyhnutelných zákonů každého pozemského života s přílivy a odlivy. Milovaný se přibližuje a proniká do hlubin duše jako strašný oceán, který se valí po nesmírném dně. Pak však odplyne, zanechá v duši nesmírnou prázdnotu jako hlubokou, zanicenou a krvácející ránu lásky.

A rána křísí v duši touhu a touha volá po spojení a spojení způsobuje ještě hlubší ránu.

Střídají se radost a bolest, směšují se a harmonizují v novém životě a obojí zvětšuje lásku s obdivuhodnou rychlostí, s jakou se šíří požáry, které nabývají gigantických rozměrů.

Sedmé blahoslavenství je vrchol lásky.

Ale v těchto obdivuhodných krajinách láska tryská ze světla a světlo se vynořuje z lásky. Dar rozumu zvětšil lásku nesmírným způsobem a od požáru lásky vzniká nové světlo, to nejzářivější, jaké svítí na zemi, dar moudrosti.

Je nutno zopakovat, že duše přijala všechny dary Ducha Svatého společně s láskou a milostí. Ale tato božská semena nabývají postupně svůj plný rozvoj v míře, jakou se duše přizpůsobuje různým etapám duchovního života.

Dar moudrosti řídí určitým způsobem všechny dary, tak jako láska s ní vnitřně spojená řídí všechny ctnosti. Již od prv-

ního blahoslavenství byl nezbytný dar moudrosti, který řídí dar bázňe Boží a zvláště na začátku kontemplativního života osvětlovalo světlo moudrosti duši uprostřed temnot, protože zatímco dar rozumu má za úkol očistit ducha, dar moudrosti je zářící a nezbytný reflektor při kontemplaci.

Ale plný a božský rozkvět prvního mezi dary odpovídá období ohně té první mezi ctnostmi; protože tato nebeská květina daru moudrosti vyžaduje pro svůj růst horoucí atmosféru lásky.

Jsou dva způsoby poznávání věcí: jeden prostřednictvím vysvětlování a teorií, druhá prostřednictvím vnitřní zkušenosti. Mohou nám vysvětlovat učenými slovy, co je to láska, ale nejlepší teorie se nevyrovnají vnitřní výuce, kterou nám dává samotná láska, když ji v duši pocítujeme. Zážitek krásy, který vniká do naší bytosti skrze umělecké dílo, o kterém rozjímáme a které vnímáme, vydá více, mnohem více než nejkrásnější popis tohoto díla. Neboť teorie nám umožňují poznávat věci na základě analogie s jinými věcmi, které známe nebo vnímáme, zatímco vnitřní zkušenost nám dává přímo zakoušet samotné věci, které neseme v sobě, neboť jsou s námi těsně spjaty, jsou jakousi součástí nás samých a odkrývají nám tak onen svůj zvláštní a nejpůvodnější charakter, který má v sobě každá věc.

NIC NENÍ SVATÉ?

Městská prokuratura v Kolíně nad Rýnem obdržela od soukromé osoby žalobu na „Rušení náboženského míru“: Pro karnevalový program západoněmecké televize byl připraven skeč, který představuje Benedikta XVI. jako popovou hvězdu a kardinála Meisnera jako rádoby popovou hvězdu. Oba se spolu miliskují a skončí spolu v lůžku. Kardinál „Meise“ navíc podivně skotačí s plyšovým křížem.

Mluvčí západoněmecké televize mezitím prohlásila, že dotyčný skeč vyloučila z programu již před udáním: „Chceme respektovat náboženské city.“ Prokurátor nicméně požaduje, aby mu byl skeč předveden a bude ho posuzovat podle platného řádu bez ohledu na současnou aféru s karikaturami v Dánsku.

PODIVNÉ ROZHODNUTÍ

Britský nejvyšší soud nevyhověl žádosti matky Sue Axonové, která požadovala, aby dívky mladší 16 let nesměly podstoupit potrat bez vědomí rodičů. Vycházela přitom ze své vlastní zkušenosti z mládí. Matka argumentovala tím, že podle zákona děti mladší 16 let nesmějí kupovat alkohol, cigarety ani zápalky. Dokonce i k otvoru pro náušnice je třeba souhlasu rodičů. Ale závažné rozhodnutí ukončit život nenarozeného dítěte je dospívajícím přiznán. Přitom takový zákrok může mít dlouhodobé fyzické a psychické následky, nemluvě o tom, že takové právo dítěte těžce narušuje atmosféru vzájemné otevřenosti, důvěry a pomoci v rodině. Soudce prohlásil, že žádní rodiče nemají právo vědět, zda jejich dcera chce nebo nechce podstoupit potrat.

VÝROČÍ RÁDIA VATIKÁN

„Radio Vaticana“ je spolu s BBC nejstarším radiovým vysílačem světa. 12. února 2006 oslavilo své 75. narozeniny. Tehdy se poprvé rozletěl do éteru hlas Pia XI.: „*Slyšte národy, co Vám chci říct: Země, slyš slova mých úst. Slyšte, vy národy v dáli...*“ Radio Vaticana dnes vysílá programy ve 45 jazycích. Zaměstnává 400 pracovníků. Je to 10% všeho vatikánského personálu. Vysílací stanice je dnes největším zařízením tohoto druhu na světě. V redakci pracují lidé ze 60 národů. Italové pokládají informace papežovy stanice za jediný nestranný a nezávislý informační zdroj. Jinak všechny italské stanice jsou naladěny na „vlnu“ předsedy vlády Berlusconiho (který si dovolil vydávat se za druhého Krista). Radio Vaticana učí nadstranickému postoji a slouží perspektivám míru a spravedlnosti.

vytrhly kořeny jejího nepokoje, a další etapy nevnese do ní pokoj s druhými lidmi, když v ní ustanovily království spravedlnosti a milosrdenství?

Aktivní život byl dílem mírotvorným, ale v negativním smyslu: válka připravovala mír tím, že ničila protivníky. Neúprosná kosa pokosila koukol, aby připravila žně; prudký vítr zahnal těžké mraky, aby zasvítilo slunce.

Pravý pokoj je však něco božského, co může způsobit jen Moudrost a Lásky.

Abychom byli tvůrci pokoje, nestačí žít ve sladké shodě s našimi bratry, ani nestačí vytvořit

pokojnou harmonii všech našich sil pod jedinou vládou vůle; je nutné, aby horoucí tužby duše se zakládaly na jediné božské touze, aby v ní nebyly protichůdné proudy citů, nýbrž aby byly všechny svedeny do jediného řečiště. Je nezbytné nutné, aby se duše zjednodušila na způsob Boha s jeho přebohatou jednoduchostí, která všechno redukuje na jednotu.

Kdo může vytvořit toto božské dílo, ne-li láska, která je ze své podstaty prostá substance, je božským zárodkem jednoty, který tím, že nás sjednocuje s Bohem, naplňuje naše tuž-

Toto pozorování se zvláštním způsobem aplikuje na Boha a na božské věci, protože ony mají v lidských věcech jen vzdálenou a nedokonalou podobnost, nacházejí se v jiné rovině a mají svůj zvláštní charakter, takže jsou nenapodobitelné a nepopsatelné.

Ale poznání božských věcí, které zprostředkuje dar moudrosti, je vnitřní zážitek věcí, které jsme pocítili, ochutnali a viděli. Není to něco vzdáleného, co vnímáme skrze symboly, ale něco vnitřního, těsně spjatého s duší, co duši sladce provoní, jak je o tom řeč v knize *De divinis nominibus*, „že Hieroteus je dokonalý ve věcech božských, protože je nejen chápe, ale také prožívá.“⁽¹⁾

Abychom takto poznávali, je nezbytné nosit Boha v duši, být s ním vnitřně spojeni.

Nesmíme cítit potřebu vyjít ze sebe a ptát se stvořených věcí, jestli náhodou neviděly Milovaného, nýbrž musíme zvolat v božské extázi: „Našel jsem milovaného ve svém srdci, pevně jsem ho stiskl a již ho nepustím.“ (cit. 31)

Tak intimní spojení, tak úplná radost, tak sladké vlastnění může uskutečnit jediné láska, láska, která přitahuje Boha z nebe a spojuje ho s naší bídou, přikovává ho k našemu srdci nezrušitelným okovem a dává nám k němu přilnout způsobem tak dokonalým, že dělá z něho a z nás jednoho a téhož ducha.

Z toho důvodu je dar moudrosti darem lásky, je světlem duše, která se přetváří v Boha, světlem duší, které se dívají očima Milovaného.

Proto sedmé blahoslavenství, které je vrcholem lásky, je také vrcholem moudrosti.

* * *

Plodem moudrosti a lásky je pokoj. Mohlo by se zdát, že pokoj je v duši ovocem ctností a darů vlastních předchozím etapám. Nemohly první tři etapy přinést duši pokoj tím, že z ní

by, je základem všech našich citů v jediném předmětu naší vůle a našeho života, a pokud je to jen možné, přetváří nás do jednoty a věčné prostoty?

To je důvod, proč ten, kdo miluje, má pokoj, a je to moudrost, která ho plodí.

S obdivuhodnou hloubkou říká sv. Augustin, že pokoj je klid v řádu,⁽²⁾ ale řád je zjednodušení všeho toho, co je různorodé. A tak duše je tvůrce pokoje tehdy, když spočívá na božské jednoduchosti. Lásky plodí pokoj tím, že spojuje s božskou Jednotou, ale sám pokojný řád je plodem Moudrosti. Podle filozofů je vlastností moudrosti vytvářet řád, protože osvětluje vesmír jediným a prostým světlem nejvyšších věcí a tak ho zjednodušuje v jednotě.

Víra nám zjevuje ta nejhlubší tajemství. Řád je odrazem té jediné a nejbohatší myšlenky, kterou je Boží Slovo, podstatná Moudrost. Pokoj je klid tohoto odrazu. Proto v přirozenosti je všechno v klidu, protože nic neruší její slavnostní pokojnost. Svobodný úsudek má však hrozné privilegium bránit vyzařování božské moudrosti v duši, a proto je ve světě duší pokoj tak obtížný.

Ve dvou světech však moudrost vytváří pokoj, který je vždy pokojným obrazem Božího Slova. V nižším světě vytváří nestvořená Moudrost pokoj prostřednictvím příčin, které jsou podrobeny přesným a nezbytným zákonům přírody. Ve světě duší jsou tyto duše slavnými služebnicemi Slova a mají samy v sobě vytvářet pokoj, a aby toho dosáhly, přijímají jako svobodné a rozumné příčiny aktivní a plodný obraz nestvořené Moudrosti, která je v přirozeném řádu získanou moudrostí a ve výšinách dokonalosti je nejvyšším darem Moudrosti, jež obdivuhodným způsobem vytváří pokoj.

(Pokračování)

⁽¹⁾ De Div. Nom., 9 PG 3, 648

⁽²⁾ De Civit. Dei I. XIX c. 13, PL41, 640.

Církev živá a mladá

MATKA SPERANZA DI GESÙ

Myšlenky z jejich spisů

Ježíši, dej mé vůli silu a vytrvalost, kterou ustavičně potřebuji, abych netoužila a neprahla po ničem jiném než po Tobě; abych netoužila po ničem jiném, než abych konala Tvou božskou vůli; aby se tato Tvá vůle naplnila i ve všem utrpení, které mám snášet, i když to nebudu chápat.

Ježíši, dej, abych nezapomínala, že pokora a láska jsou základy svatosti a že jí mohu dosáhnout jen s Tvou pomocí. Víím, Ježíši, že moje ubohé srdce nikdy nedokáže milovat Tě tak, jak zasluhuješ, ale já hořím touhou Tě milovat a darovat se Ti, aby Tys mi mohl darovat sám sebe. Pomáhej mi, Ježíši, abych poznala Boha tak, abych se mu z lásky zcela odevzdala.

Ježíši, dej, ať moje srdce plane láskou k Tobě, aby tato láska nebyla pouze pomíjející cit, ale opravdová láska, která mě uschopní i k největší oběti, abych zapomněla na sebe, zřekla se své vůle a dělala jen to, co Ty chceš.

S pomocí dobrého Ježíše chci žít, abych trpěla, a umírat, protože miluji a jsem strávená ohněm lásky.

Ježíši, dej, ať moji lásku živí vždy pocit vděčnosti a nikdy pocit strachu z trestu nebo naděje na odměnu, kterou bych mohla obdržet od Tvé lásky a Tvého milosrdenství: abych Tě milovala ze všech sil jen proto, že zaslužíš, abys byl milován nade všechno.

Zodpovědnost v biskupské konferenci za oblast misii mě přivedla k návštěvě Bangladéše, misijní země, jedné z nejchudších na světě. Na venkově netrpí hlad, protože jsou pracovití a horlivě obdělávají každý kousek země, kde pěstují rýži. Je to krásný pohled na zemi rýžových zahrádek. Avšak i ti, co jídlo mají, jedí třikrát denně jen rýži a pijí vodu. V celé zemi plné řek a jezer nenajdete žádný kámen, protože všechno je jen naplavenina, zato se všude páli cihly, z nichž se mnohé ručně rozbíjejí na malé kousky, aby byl štěrk pro zpevnění cest. Velká vlhkost vzduchu působí, že stavby rychle stárnou a dlouho nevydrží.

Hlavní město – bengálská metropole – má prý čtrnáct milionů obyvatel. Hlučný ruch přecpaných ulic, kde nejdelší interval mezi jednotlivými troubenými aut jsem naměřil necelé dvě vteřiny, mi dal hluboce pochopit kritické slovo učitele z mého dětství, označující přestávkovou atmosféru překračující únosné meze za bengál. Pravidla silniční dopravy jsem nepochopil. Získal jsem dojem, že hlavní pravidlo je právo většího a bezpečnost se zajišťuje hlučností. Tím větší obdiv mám ke všem tamním řidičům.

V zemi žije devadesát procent muslimů. Katolíků je necelých tři sta tisíc. Mají šest diecézí, ale téměř třikrát tolik škol než farností a také katolickou univerzitu. Každé z mnoha našich setkání hned na první pohled zaujalo převahou dětí a mladých lidí, stálou radostí a hlubokou zbožností. Rozsáhlé farnosti mají typická centra, k nimž nepatří jen kostela a fara, ale i škola a často internát, ošetrovna s porodnicí i sirotčinec, farní sál a louka s venkovním pódium. Vše velmi skrovné, někde až nepředstavitelně chudé, ale plné života. Mnozí žijí v obcích převážně katolických.

Kdo žije v nekřesťanském prostředí, posílá děti do internátu katolické školy, protože společenství katolických vrstevníků je považováno za nutný nástroj katolické formace. Internát je pro katolíky, ale škola pro všechny. Na vyšších církevních školách je převaha muslimů, protože jsou to nejlepší školy v zemi. Všude je vidět, že celá země je muslimská. Už v letadle jsme zažili, že před vzlétnutím byla společná muslimská modlitba. Pětikrát denně všichni slyší z minaretů výzvu k modlitbě. Všechny motorové rikši sloužící jako taxi pro dva mají nápisy k oslavě Alláha a výzvy k modlitbě. Přesto někteří ministři a státní úředníci projevují církvi jakousi vstřícnost, protože jsou absolventy církevních škol.

Církev má dostatek kněžských a řeholních povolání. Umí slavit a slaví ráda. Samozřejmě, s níž se zde vytváří živé společenství, silně připomíná, že Ježíš nezaložil jednotlivé křesťany, ale společenství církve, Boží lid Nového zákona, že v církvi nejde jen o přijetí nějaké teoretické nauky, s níž je třeba souhlasit, ale o trvalou zkušenost blízkosti Boha přítomného uprostřed svého lidu.

Tito lidé potřebují naši pomoc, protože jsou chudí a bez cizí podpory nemohou posta-

vat kostely či udržet provoz sirotčinců. Jsou to naši bratři ve víře. A církev už v dobách apoštolů dělala sbírky na chudá společenství. Avšak tito extrémně chudí nás mají čím obdarovat i poučit, protože mají kulturu života a budoucnosti, zatímco my žijeme v kultuře zestárlé a směřující k smrti. Oni milují děti a život, nebojí se oběti, nepropadli sobeckému individualismu. Patřit k církevnímu společenství s Ježíšem je pevnou součástí jejich identity. Láska k dětem se projevuje jak početnou rodinou, tak katolickou výchovou, často i za tvrdou cenu. Doma pak chybí dětská pracovní síla a děti jdou do církevních škol, aby měly dobré vzdělání, katolickou výchovu a zkušenost společenství církve. Aktivní přítomnost kněží a řeholníků ve formaci mládeže probouzí kněžská a řeholní povolání. Všeestranné společenství farnosti zjevuje tajemství církve a vtahuje do života s Bohem. Copak to všechno nemá charakterizovat církev i v naší kultuře?

Jakýmkoliv finančním darem pro misie v Bangladéši je možné připojit se k misijní sbírce, která se konala v kostelích, a zaslat na konto u ČSOB č.u. 377688503/0300, VS 91150, KS – pro složenkou 179, – pro převod z účtu na účet 558.

Mons. Jan Graubner v Bangladéši

POLŠTÍ BISKUPOVÉ VARUJÍ PŘED DIKTATU- ROU RELATIVISMU

Polští biskupové vyslovili ve svém společném prohlášení vážné varování před negativními tendencemi, jaké může vyvolat rezoluce EU k homofobii z 18. ledna.

Podle polských biskupů se tato rezoluce dopouští zrady na základních hodnotách naší civilizace a může být zneužita jako prostředek nátlaku ve službách „diktatury relativismu“. Rezoluce omezuje svobodu svědomí jednotlivých občanů EU.

Rezoluce EU má nejen chránit homosexuály před hanobením a násilím, ale má také zajistit homosexuálním partnerstvím stejný respekt, stejné postavení a stejnou ochranu jako jiným občanům.

Polští biskupové zdůrazňují, že jakákoliv diskriminace homosexuálně zaměřených osob se v rezoluci oprávněně odsuzuje, ale výzva ke členským státům, aby přepracovaly zákonné normy společenského života ve prospěch homosexuálních svazků, naráží na normy společenského života v Evropě. Je tím znetvořena pravda, která je zakořeněna v přirozenosti člověka, který byl stvořen jako muž a žena.

Aldo Giordano, generální sekretář evropských biskupských konferencí, zdůraznil, že rezoluce parlamentu EU „znevažuje naše náboženské hodnoty“.

POČET KATOLÍKŮ A RŮST OBYVATELSTVA

Papežská ročenka na rok 2006 oznamuje, že od roku 2003 do roku 2004 přibylo ve světě 12 milionů katolíků. Znamená to, že náš celkový počet vzrostl o 1,1 %. Vzhledem k růstu světového obyvatelstva poklesl náš procentuální podíl ze 17,2 na 17,1 %.

Mírně stoupl počet kněží i počet kandidátů kněžství: v Evropě klesl, v Africe a v Asii narůstá.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

provázelo po celý život a ve kterém šlo o více než o několik kousků chleba: bylo to pokušení „vypadnout z role“, využít své božské moci jen ve svůj vlastní prospěch a usnadnit a ulehčit si tak své postavení. Jeho role však byla „být poslušný až k smrti“, tedy být ve všem na tom tak, jako my, až do té nejzazší meze. „Sám sebe se zřekl“, odložil všechno „božské pohodlí“, a pokud zde na zemi používal svou božskou moc, nesloužilo to nikdy k tomu, aby si usnadnil život nebo si pomohl z nesnází, nýbrž jedině k tomu, aby posloužil potřebným a strádajícím, a to i za cenu, že bude za to napadán a obviňován. Ježíš tedy nesl ve skutečnosti celých 33 let svého života neviditelný, ale nepředstavitelně těžký kříž dokonalého „sebezřeknutí“. Život nejprísnějšího kartuziána je jen náznakem odříkání, jaké na sebe dobrovolně přijal Boží Syn již tím, že se stal člověkem, a to nikoliv oním člověkem, tak jak byl stvořen a postaven do ráje, ale člověkem, který byl vyhnán a podroben strádání, utrpení a smrti. To, co „vlastnil“, používal jen jako prostředek pro služby lásky.

První věřící velmi rychle domysleli tento „životní způsob“ Božího Syna a cítili se trapně ve svém zaopatření a pohodlí. Pokládali za zcela samozřejmé, že i oni se musí zříct sami sebe, „opustit všechno“. Jakýsi druh „řeholního života“ byl samozřejmý již v prvotní církvi. Ti pak, kteří v průběhu dějin „opustili svět“ a uchýlili se do ústraní pousteven a klášterů, nepokládali svůj způsob života za něco výjimečného, ale za zcela přirozené „následování Krista“. „Výjimečné“ pro zvláště povolání bylo jen dobrovolné panenství a panictví, nikoliv však vnitřní odloučenost od majetku, tedy chudoba v tom smyslu: to, čeho se mi dostalo, mám k tomu, abych sloužil druhým. Ta-

to chudoba ducha měla ovšem až dodnes zůstat samozřejmostí pro všechny, kteří nesou Kristovo jméno. Není těžké si představit, jak zcela jinak by vypadal dnešní svět, kdyby v něm převládal tento základní vskutku Kristův postoj k majetku, k bližním a k sobě samému.

Bohužel nakonec zobecněl zcela jiný životní postoj a způsob. Jak můžeme svůj současný

životní styl pokládat za nejpokrokovější, když v něm nepřevládá nejzákladnější Kristova charakteristika? Žijeme v něm, jako by to byla samozřejmost a jako by nám byl od počátku nevyhnutelně stanoven. Ale životní způsob a hierarchie hodnot se také mohla vyvíjet docela jinak. Dějiny se ovšem vyznačují tím, že to, co se jednou stalo, nemůže se odestát. Do našeho světa vstoupil systém a smýšlení, jehož hlavním motorem je zcela opačný princip a ideál, než jaký nám určuje původní autentický Kristův příklad. Ten rozhodujícím způsobem formuje naše myšlení. Nejsmutnější na celé věci je ovšem okolnost, že tento „protikřesťanský“ způsob smýšlení a jednání nemá původ u nevěřících kapitalistů, nýbrž u samotných křesťanů, nikoliv ovšem původních, nýbrž odloučených. Vyvinul se postupně jako praktická aplikace kalvínského protestantismu, který zdomácněl v Anglii a doznal pak plného rozvoje v Novém světě, odkud se vrátil do Evropy. Křesťanství má více

nepřiznaných vin a mnoho důvodů ke zpytování svědomí a také k vytrvalému pokání v modlitbě a postu.

Ježíš nám přece neukázal způsob života určený jen pro zvláště vyvolené a vlastně nám ani nehlasal něco vysloveně nového: je to ten způsob života, ke kterému byl člověk na samém počátku stvořen a z něhož bohužel pro svůj hřích vybočil. Zůstává však i po tragédii hříchu tím jediným způsobem života, který opravdu plně odpovídá jeho Bohem dané přirozenosti a který mu může přinést opravdovou vnitřní blaženost a radost jako odraz té radosti, jakou vnitřně věčně prožívá milující Bůh. Proto každý jiný způsob života, byť by vypadal sebezábavnější, nepřináší to pravé uspokojení a zanechává v člověku vnitřní prázdnotu. Všechny nesporné materiální hodnoty, které tento způsob života přinesl, nemohou vyvážit nesmírné duchovní škody, které člověku způsobil a dále způsobuje. Jak křečovitě hledá současná společnost své blaho tam, kde není, dokládá tím, že ve své zaslepenosti ztratila úctu k lidskému životu a žene se za štěstím i přes mrtvolu. Vzniklo velké pozdvižení kolem ptačí chřipky, jako by byla tím nejvážnějším ohrožením lidstva. Činí se všemožná ochranná opatření. Mezi lidskou populací ještě žádná pandemie nevznikla. Ale už máme skutečnou nebezpečnou pandemii, která se jmenuje HIV a její důsledek Aids. Víme, že největší měrou k jejímu šíření vedly homosexuální pohlavní styky. Ale o tom se zcela přestalo mluvit, abychom nepobouřili homosexuální lobby, které se má dokonce vyjít vstříc i v oblasti zákonodárství. Není to výmluvný doklad, jak tělo nepodrobené kázní skutečně může diktovat rozumu, aby přijímal věci, které se zdravému rozumu příčí? Jak bojovat proti tomuto duchu těla? Takový duch se vyhání jen modlitbou a postem.

-red-

Výzvy fatimského poselství (46)

Svatý evangelista Lukáš píše, co vyprávěl o tom, jak dospívající Ježíš Kristus vstoupil do jeruzalémského chrámu, kde se ztratil svým rodičům, a byl pak jimi po třech dnech znovu nalezen, dodává: *Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci. Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí* (Lk 2,51-52).

Neplní povinnosti svého poslání svěřeného Bohem ti rodiče, kteří nevštěpují svým dětem od malička poznání Boha a jeho přikázání a neučí je, aby na ně pamatovaly a uskutečňovaly je. Je to zákon, který Bůh předepsal svému lidu: *At tato slova, která ti dnes přikazují, zůstanou v tvém srdci! Opakuj je svým synům, mluv o nich, když budeš přebývat doma, když budeš na cestách, když budeš ležet i stát* (Dt 6,6-7). Rodiče, kteří zanedbávají toto přikázání Páně, se stávají odpovědnými za nevědomost svých dětí a za pobloudění vyplývající z této nevědomosti. A často to bývá příčinou neuspořádaného života dětí, kteří tak sužují poslední léta života svých rodičů a přivádějí sami sebe do záhuby.

To, co bylo právě řečeno, platí také tehdy, když svěříš své děti zkušeným vychovatelům, neboť v srdcích dětí zůstane nejhluběji vyryto to, co načerpaly v otcově náručí a na matčině klíně. Není nic, co by mohlo rodiče zprostit tohoto vznešeného poslání: Bůh je svěřil jim a oni se za ně budou Bohu zodpovídat.

Rodiče jsou pověřeni vést první kroky svých dětí k Božimu oltáři, učít je zdvíhat nevinné ruce k modlitbě, pomáhat jim, aby se uměly na své cestě setkat s Bohem a sledovaly ozvěnu jeho hlasu. Toto je nejzodpovědnější a nejdůležitější poslání, které Bůh svěřil rodičům; a oni ho mají plnit tak dobře, aby vzpomínka na rodiče mohla v prů-

běhu života v dětech vždy probudit připomenutí Boha a jeho přikázání.

Tak svatý apoštol Pavel doporučuje: *Děti, poslouchajte své rodiče, jak se to sluší u křesťanů, protože tak to má být. „Cti svého otce i matku,“ - to je první přikázání, při kterém se slibuje odměna: „...aby se ti dobře vedlo a abys dlouho žil na zemi.“ A vy, otcové, nedrážděte svoje děti ke hněvu, ale vychovávejte je v kázní a napomínejte je z pověření Páně* (Ef 6,1-4). A v druhém listě svatého Jana, který jistě adresoval jednomu církevnímu společenství, jež však vidí zosobněné v postavě matky - *vyvolené paní a jejím dětem* -, nalezneme z apoštolova pera chválu, kterou bychom přáli všem otcům a matkám: *Měl jsem velikou radost, když jsem našel mezi tvými dětmi takové, kteří žijí v pravdě, jak nám to Otec nařídil. A nyní tě, paní, prosím - to ti píšu ne jako přikázání nové, ale jako to, které jste měli od počátku - milujme se navzájem* (2 Jan 4-5).

V rodinách, které jsou tvořeny rodiči a dětmi, jsou povinnosti, které mají plnit rodiče vůči dětem a naopak děti vůči rodičům. Kniha Sirachovcova poté, co vypočítala rozmanité povinnosti dětí, uzavírá touto výzvou k jejich mírnosti a laskavosti: *Synu, dělej své práce v skromnosti, a budeš milován bohumilými lidmi. Čím jsi větší, tím víc se pokořuj, a před Pánem nalezněš milost. Mnozí jsou hrdí a slavní, skromným však Bůh zjevuje své taje. Neboť veliká je moc Pána, je slaven pokornými lidmi* (Sir 3,17-20). A svatý apoštol Petr naléhá stejným způsobem: *Podobně vy, mladí: poslouchajte starší. Opásejte se všichni ve vzájemném styku pokorou, neboť - „Bůh se staví proti pyšným, ale dává milost pokorným.“ Pokorně se proto skloňte pod mocnou rukou Boží, a on vás povýší, až k tomu přijde čas. „Na něj hodte všechnu svou starost,“ vždyť*

POSTIŽENÍ JSOU POŽEHNÁNÍM

Stále více manželských párů v USA chce adoptovat děti postižené Downovým syndromem. Vyplývá to ze zprávy různých míst, které zajišťují adopce dětí. Zájem je tak velký, že někteří rodiče musí čekat na dítě až několik let. Rodiny přijímají tyto děti s vědomím náročnosti, nikoliv však jako přítěž, nýbrž jako požehnání. Prohlásil to David Tolleson z „Národního kongresu Downův syndrom“ v USA.

KOLÍNSKÉ NÁVRŠÍ NA MARIÁNSKÉM POLI ZŮSTANE

Po několikaměsíčních diskuzích bylo v Kolíně n. R. rozhodnuto, že desetimetrové návrší na Mariánském poli, kde byl umístěn oltář během SDM, zůstane zachováno jako oáza klidu. 800 000 €, které by stálo jeho odstranění, bude věnováno na užitečnější účely. Náklady na udržování pahorku převezme zemská vláda a kolínské arcibiskupství. Pahorek samotný převezme od výboru SDM do své správy arcibiskupství. Bude to trvalý přírodní památník Světového dne mládeže.

KŘÍŽE ZŮSTANOU NA MÍSTĚ

Italská státní rada rozhodla, že ve školních třídách nadále zůstanou na stěnách kříže. Podle výroku státní rady má kříž „významnou symbolickou výchovnou funkci“, protože takové hodnoty, jako je snášenlivost a vzájemný respekt, úcta k lidské osobě a angažovanost pro právo, mají náboženský původ. Kříž je tedy nejen náboženský symbol, jakým je v kostele, ale má také laicistický kontext. Takové rozhodnutí podporuje 80,3 % italského obyvatelstva.

jemu na vás záleží. Buďte strážliví a bděte (1 Petr 5,5-8).

Tato slova platí pro nás všechny, ale zvláště pro mladší, kterým ještě chybí životní zkušenosti; apoštol jim proto doporučuje, aby byli podřízení, strážliví a bdělí, aby se nenechali oklamat životními iluzemi, nezřízenými žádostmi přirozenosti a ďábelským vábením světa. *Váš protivník ďábel - pokračuje svatý Petr - jako řvoucí lev obchází a hledá, koho by mohl zhltnout. Postavte se proti němu, silní vírou. Víte přece, že vaši bratři po celém světě musejí také tak trpět. Když teď nakrátko snesete utrpení, Bůh, dárce veškeré moudrosti, který vás pro zásluhy Krista Ježíše povolal ke své věčné slávě, sám vás zdokonalí, utuží a upevní* (1 Petr 5,8-10).

Ano, musíme všichni být pevní ve víře, naději, lásce a bojovat, abychom zvítězili nad zlem a dosáhli pokoje, radosti a blaženosti v domě našeho Otce, kterým je Bůh; a my všichni, spojení navzájem, tvoříme jeho rodinu.

Děti nemohou nikdy zapomenout na úctu, vděčnost a pomoc, kterou jsou povinováni vůči svým rodičům, ani dát je stra-

nou, neboť rodiče jsou vzhledem k nim Božím obrazem. Skutečně, jako se oni obětovali, aby je vychovávali, vzdělávali a zabezpečili jim životní cestu, tak také děti mají na oplátku povinnost obětovat se, aby rodičům zajistily to, co mají rádi, radost a pokoj, aby je podporovaly a pomáhaly jim, pokud to mají zapotřebí, tím způsobem, aby všechno bylo učiněno s opravdovou láskou a s očima upřenými na Boha: *Cokoli děláte, dělejte z duše jako pro Pána, a ne pro lidi. Víte, že od Pána obdržíte za odměnu dědictví. Služte Kristu Pánu* (Kol 3,23-24). A budeme se těšit z jeho přátelství, jak to on vyhlásil: *Vy jste moji přátelé, když děláte, co já vám ukládám* (Jan 15,14). A co nám ukládá? *To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás* (Jan 15,12).

Tak se rodina posvěcuje, roste a prospívá: v jednotě, ve věrnosti, ve vzájemném pochopení, v odpuštění, které plodí pokoj, radost, důvěru a lásku.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

„Zázračná medailka“ – přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) – 725 Kč, střední (16 mm) – 1 285 Kč, velká (19 mm) – 1 890 Kč. Zasiíláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů.
L. Novotná, P. Bezruč 4, 783 35 Horka n. M. – Chrámová služba, mobil: 721 428 521.

verité

VÉRITÉ
Konviktská 16, 110 00 Praha 1

Cestovní agentura zaměřená na poutě do Medžugorje
má nejbližší termíny poutí

12.3. - 19.3.	(8d)	Zjevení pro Mirjanu	(1880 Kč + 5,5 € · 5 nocí)
11.4. - 18.4.	(8d)	Velikonoce	(1780 Kč + 6 € · 5 nocí)
30.4. - 6.5.	(7d)	Sv. Josef	(1880 Kč + 6 € · 4 nocí)
4.5. - 10.5.	(7d)	P. M. Prostřednice	(1980 Kč + 6 € · 4 nocí)
30.5. - 6.6.	(8d)	Slavnost seslání Ducha Sv.	(2080 Kč + 6 € · 5 nocí)
20.6. - 27.6.	(8d)	25. výročí zjevení P. Marie	(2080 Kč + 6,5 € · 5 nocí)
2.7. - 9.7.	(8d)	1. prázdninová pout	(1980 Kč + 6 € · 5 nocí)
20.7. - 27.7.	(8d)	2.p. pouť + první den moře	(1880 Kč + 6 € · 5 nocí)
21.7. - 27.7.	(7d)	3. prázdninová pouť	(1780 Kč + 6 € · 4 nocí)
29.7. - 7.8.	(10d)	Festival mládeže + 1.den moře	(2190 Kč + 6 € · 6 nocí)
30.7. - 7.8.	(9d)	Festival mládeže	(2090 Kč + 6 € · 5 nocí)
13.8. - 19.8.	(7d)	Nanebevzetí Panny Marie	(1980 Kč + 6 € · 4 nocí)
20.8. - 26.8.	(7d)	Panny Marie Královny	(1980 Kč + 6 € · 4 nocí)
5.9. - 12.9.	(8d)	Narození P.M., Křiževac	(2080 Kč + 6 € · 5 nocí)
24.9. - 30.9.	(7d)	Svatováclavská pouť	(1980 Kč + 6 € · 4 nocí)
5.10. - 11.10.	(7d)	Panny Marie Růžencové	(1980 Kč + 6 € · 4 nocí)
20.11. - 27.11.	(7d)	6. výročí smrti fra Barbariće	(1680 Kč + 5,5 € · 4 nocí)
22.12. - 29.12.	(8d)	Vánoční pouť	(1680 Kč + 5,5 € · 5 nocí)
27.12. - 3.1.	(8d)	Silvestrovská pouť	(1880 Kč + 5,5 € · 5 nocí)

Kněží a řeholníci cestují zdarma. Je zajištěno tlumočení i večerních
bhoslužeb vlastní vysílačkou. Ubytování do 600 m od kostela.

Přihlášky na uvedeně adrese, nebo tel: 222324617,
fax: 222321294, e-mail: cestovka@verite.cz

ODSTRAŇTE EROTICKÉ OBRÁZKY

31letý Johannes Unosson už nechce dále snášet skutečnost, že v každém čísle „novin zdarma“ *Heute* (podobně jako u nás *Metro*), které se rozdávají ve vídeňském metru komukoliv včetně dětí a mládeže, je obrázek nahé ženy anebo nahého muže. Zřídil proto internetovou stránku, na které prohlašuje: „Tuto stránku jsem zřídil s ohledem na své děti, protože se domnívám, že noviny *Heute* ve své dnešní podobě nejsou pro děti zdravé.“

„Odstraňte erotické obrázky z Vašich novin. Myslíme si, že takové obrázky ve zpravodajském deníku nevhodně ovlivňují společnost. Je to políček do tváře všem, kteří se zajímají o zpravodajství, ale nechtějí být považováni ani za konzumenty ani za objekty sexu. Chceme chránit naše děti před takovým špatným příkladem.“

Současně zahájil po dohodě s redakcí listu na internetových stránkách soutěž návrhů, čím vhodnějším nahradit nežádoucí obrázky. Internetová stránka má adresu www.wenigernackert.at.

J. Unosson je původem Švéd, který žije ve Vídni od roku 1999, oženil se s Vídeňáčkou a mají spolu dvě děti.

„MORÁLNÍ PŘIDANÁ HODNOTA“

Berlínský historik Paul Nolte navrhuje, aby ten, kdo vystoupí z církve, platil místo církevní daně „sociální a morální daň“. Prohlásil to ve své přednášce na Humboldtově univerzitě. Z „morální přidané hodnoty“, jakou církev přináší společnosti, mají prospěch všichni občané a není proto správné, aby ji nesli na svých bedrech jen členové církvi. Je to hodnota pro sekulární společnost, která sama není schopná ji vytvořit. Podle Nolty nemůže být pochyb o tom, že bez polského katolicismu by se východní blok nerozpadl, stejně jako nemyslitelný konec NDR bez evangelické církve. I Zelení se o ni dnes opírají. Dnes prožíváme desekularizaci, která vede k postsekulární společnosti, pro kterou může náboženství opět znamenat důležitý pramen.

Liturgická čtení

Neděle 5. 3. – 1. neděle postní

1. čt.: Gn 9,8-15

Ž 25(24),4-5ab.6+7bc.8-9

Odp.: srov. 10 (*Všechno tvé jednání, Hospodine, je láska a věrnost pro ty, kdo plní tvou smlouvu.*)

2. čt.: 1 Petr 3,18-22

Ev.: Mk 1,12-15

Slovo na den: Mezi divokými zvířaty.

Pondělí 6. 3. – ferie

1. čt.: Lv 19,1-2.11-18

Ž 19(18),8.9.10.15

Odp.: Jan 6,63b (*Tvá slova, Pane, jsou duch a jsou život.*)

Ev.: Mt 25,31-46

Slovo na den: Cokoli – jednomu z nejposlednějších.

Úterý 7. 3. – připomínka sv. Perpetuy a Felicity

1. čt.: Iz 55,10-11

Ž 34(33),4-5.6-7.16-17.18-19

Odp.: 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)

Ev.: Mt 6,7-15

Slovo na den: Nemluvte naprázdno.

Středa 8. 3. – připomínka sv. Jana z Boha

1. čt.: Jon 3,1-10

Ž 51(50),3-4.12-13.18-19

Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)

Ev.: Lk 11,29-32

Slovo na den: Ona přišla a oni se obrátili.

Čtvrtek 9. 3. – připomínka sv. Františky Římské

1. čt.: Est 14,1.3-5.12-14

Ž 138(137),1-2a.2bc-3.7c-8

Odp.: 3a (*Kdykoli jsem tě volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)

Ev.: Mt 7,7-12

Slovo na den: Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy jednejte ve všem s nimi.

Pátek 10. 3. – připomínka sv. Jana Ogilvie

1. čt.: Ez 18,21-28

Ž 130(129),1-2.3-4ab.4c-6.7-8

Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí?*)

Ev.: Mt 5,20-26

Slovo na den: Jdi se nejprve smířit.

Sobota 11. 3. – ferie

1. čt.: Dt 26,16-19

Ž 119(118),1-2.4-5.7-8

Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)

Ev.: Mt 5,43-48

Slovo na den: On dává svému slunci vycházet na zlé i dobré.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	5. 3.	6. 3.	7. 3.	8. 3.	9. 3.	10. 3.	11. 3.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	272	271	271
Antifony	288	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	288	292	295	298	302	305	309
Antifona k Zach. kantiku	288	292	296	299	302	306	309
Prosby	289	292	296	299	302	306	309
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	310
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	289	293	296	300	303	307	310
Záv. modlitba	289	293	296	300	303	306	310
Nešpory:							
Hymnus	268	268	268	269	268	269	268
Antifony	286	290	838	853	868	884	900
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	286	291	294	297	301	304	307
Ant. ke kant. P. M.	287	291	294	298	301	304	308
Prosby	287	291	295	298	301	305	308
Záv. modlitba	289	289	293	296	300	303	306
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

S MARIÍ NA KŘÍŽOVÉ CESTĚ

Krátká rozjímání nad Ježíšovým utrpením spolu s Marií, jeho Matkou. Ke každému zastavení barevné obrazy, vyjadřující obsah zastavení. Vytisknuto na křídovém papíře.

Paulinky, brož., A7, 48 stran, 35 Kč

SVĚDEK BOŽÍ LÁSKY

Anna Penna

Životní příběh svatého faráře arského, Jana Marii Vianneye, který je doprovázen úryvky jeho kázání. Vyšlo v rámci edice Rozjímáme s...

Paulinky, brož., zúž. A5, 104 stran, 115 Kč

VYZNÁNÍ

Aurelius Augustinus

Největší osobnost teologie a filosofie raného křesťanství popisuje v této slavné knize svůj pohnutý život, ideály a pády, duchovní zrání a znovuzrození. V první části vyznává Augustin s nedostiznou pokorou svá poblouzení i Boží milosrdenství, kterého se mu dostalo. V druhé části vyznává moudrost a velikost díla Božího v lidské duši a ve stvoření světa. Páté vydání.

KALICH, váz., 164x116 mm, 568 stran, 258 Kč

VYZNAVAČ A MUČEDNÍK ŠTĚPÁN TROCHTA

Sestavil Jiří Kučera

Krátký životopis prvního českého biskupa-salesiána, který zemřel v roce 1974, usouzen církevním tajemníkem. Černobílé fotografie.

Portál, s. r. o., brož., zúž. A5, 56 stran, 59 Kč

VELEHRAD -

FILOLOGOI VERSUS FILOSOFI

Téma „Velehrad“ nezni nikdy indiferentně. Sborník chce vynést na povrch jednak zapomenuté texty některých osobností (Pešina z Čechorodu, Balbín, Středovský, Monse, Pilař, Moravec), jednak se podívat na důvody mimovědeckého ideologizování; ukazuje na plodný střet práce se slovem (filologoi) a spočinutí v osobní Moudrosti (folosofoi). Černobílá obrazová příloha.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o., brož., A5, 280 stran, 170 Kč

AUDIOKAZETA

PAŠIJE

Scénická hudba v podání amatérského divadla Bethel. Hudba Martina Jakubková, Ondřej Valenta a Bořek Řezanina, text Pavel Hanák.

RYBY - C Jan Zaplatil, 45 minut, 110 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.